

VEZMI A ČTI

Jak jsme rádi, když nám někdo, koho máme rádi, napíše dopis. Slova důvěry a přátelství si vážíme...

Jak bychom měli být rádi, že máme po ruce dopis od někoho, kdo nás má raději, než ten nejvěrnější přítel. Od někoho, kdo chce, aby bychom prožili naplněný život. Od někoho, kdo nám nejen radí, ale skrze svá slova i dává sílu, svobodu a pokoj.

Celá Bible je Božím dopisem – nebo, chcete-li, mailem či hodně dlouhou esemeskou – každému z nás. Nemůžeme to přehlédnout: jsou tam pasáže zdlouhavé, pasáže plné jmen a nezáživných seznamů, jsou tam místa (zvláště ve Starém zákoně), která nás šokují svou krutostí, jsou tam texty, kterým jen těžko rozumíme, jsou tam výzvy velmi náročné, snad neuskutečnitelné...

Jsou tam ale také věty plné útěchy a povzbuzení, jsou tam slova o nikdy nekončící Boží lásce vůči každému člověku, tedy i vůči každému z nás, nalezneme tam místa, která nás vedou k poznání našeho hříchu, ale i k uzdravení; můžeme tam číst věty, které nám pomáhají v našich hledáních a v rozhodováních...

JSOU TAM SLOVA ŽIVOTA.

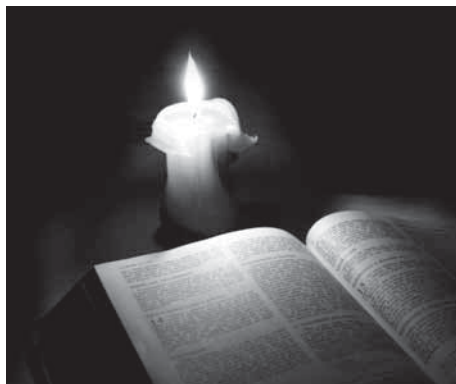
Mnozí jste na začátku školního roku začali pravidelně číst Nový zákon. Někteří z vás už ho četli. Přesto objevíte mnoho nového. Mnozí ho ještě

nečetli. Tím lépe, že jste začali. Jak bychom se mohli nazývat Ježíšovými přáteli a při tom neztratit jeho slovo? Někteří ještě možná váháte. Využijte příležitost – Bibli sice budete moci číst i za půl roku či později. Ale budeme mít důvod začít číst jindy, když jsme nezačali dnes?

Dnešek je důležitý. Dnes mohu udělat dobro. Dnes mohu odpustit. Dnes se mohu zřici svého hříchu. Dnes se mohu se svým Pánem setkat v jeho slově. Dnes mohu začít číst Nový zákon anebo v četbě věrně pokračovat.

Ať vám – nám všem – přinese setkání s Kristovým slovem mnoho dobrého. Budme si jisti: pokud vytrváme, jistě přinese.

o. Petr

MODLITBA DŮVĚRY V BOHA

John Henry Newman

Bůh mě stvořil,
abych mu prokázal nějakou službu.
Svěřil mi dílo,
které nesvěřil jinému.
Mám své poslání,
které nikdy zcela nepoznám v tomto životě,
ale bude mi sděleno v příštím.
Jsem článek řetězu, pouto spojující osoby.
Mám působit dobro,
vytvářet Jeho dílo.
Mám být zvěstovatelem pravdy
tam, kde mě zasadil,
když aspoň zachovávám Jeho přikázání
a sloužím Mu v tom, k čemu jsem povolán.

Proto, můj Bože,
chci vložit sebe do tvých rukou bez výhrad.
Co mám v nebi
a co si mám přát na zemi bez Tebe?
Mé tělo i má duše chřadne,
ale Bůh je Bůh mého srdce
a můj podíl navěky.

Kardinál J. H. Newman se narodil r. 1801 v Londýně. V patnácti letech prožil obrácení, stal se členem anglikánské církve a později farářem v Oxfordu. Nespokojenost s anglikánstvím ho přivedla k důkladnému studiu počátků církve, které po přivedlo k uznání historické kontinuity církve a jejího učitelského úřadu. Během dalšího studia se mu rozptýlily zbylé námitky a v říjnu 1845 se stal katolíkem. Přijal kněžské svěcení a stal se špičkou otevřeného křesťanského humanismu, byl člověkem dynamickým, hledícím vpřed. Byl proti útočnému katolictví. Jeho kardinálský znak nese heslo Srdce mluví k srdci. Kardinál Newman byl při nedávné návštěvě papeže Benedikta XVI. v Anglii blahověčen.

BLAHOPŘÁNÍ

Otec biskup Mons. ThDr. Petr Esterka oslaví 14. listopadu 2010 své sedmdesáté páté narozeniny.

Milý otče biskupe Petře,
přijměte blahopřání k Vaším narozeninám - přejeme pevné zdraví, Boží ochranu a pomoc pro Vaši náročnou službu, hojnost darů Ducha svatého a ať máte i nadále neutuchající energii pro vše, co děláte.

dolnobojanovští farníci

FARNÍ DEN

Poslední víkend v červnu proběhl v naší farnosti už třetí Farní den. Zváni byli jak děti, tak i dospělí. A právě ti starší mohli již v sobotu večer ve farní zahradě zhlédnout film „Milionář z chatrče“. Film popisuje osudy dvou bratřů žijících v Indii, vyrůstajících v bombajském slumu, světě bez budoucnosti a v nám nepředstavitelné bídě. Jeden z nich vypráví svůj životní příběh, ze kterého drsní vyšetřovatelé pochopí, proč zná odpovědi na všechny záhadné otázky soutěže Chcete být milionářem? A také se dovědí, že k účasti v této soutěži ho nevedla jen vidina velkých peněz, ale hlavně snaha nalézt ztracenou lásku...

Nedělní slunečné odpoledne bylo zahájeno požehnáním. Po něm následovalo slavnostní otevření lezecké stěny, kterou pak mohli všichni, kdo měli zájem, vyzkoušet. Pro děti byly nachystány drobné soutěže, mohly se svést na lanovce nebo si zaskákat na trampolině. Největší atrakcí pro ně bylo malování na obličej, takže neváhaly vystát ani dlouhou frontu, aby se na jejich obličejích objevily různé motivy koček, psů, motýlů apod.

Nechyběla možnost prohlédnout si kostelní věž, fotografie z farních akcí a pro všechny byly nachystány špekáčky a jiné chutné pokrmy. K příjemné pohodě napomohla svou muzikou skupina Modrá pečť.

Děkujeme všem organizátorům, kteří Farní den pomohli připravit a také těm, kteří pozvání na tuto akci přijali, protože jen tak jsme mohli vytvořit pěkné farní společenství.

Božena Bílíková

Takhle mě ani mamka nepozná... ☺

Víněčko bíué... (zpívání ve farním sklepě)

A lezeme, lezeme... po farní stěně

Katolická charizmatická konference Brno 2010

Ve dnech 7. - 11. července 2010 se v Brně uskutečnila Katolická charizmatická konference (dále CHK). Této akce se zúčastnilo kolem 6 000 věřících z celé České republiky.

Mottem konference byl verš Lk 10,33 „Uviděl ho a byl pohnut soucitem.“ Je až neuvěřitelné, co všechno tento verš říká...

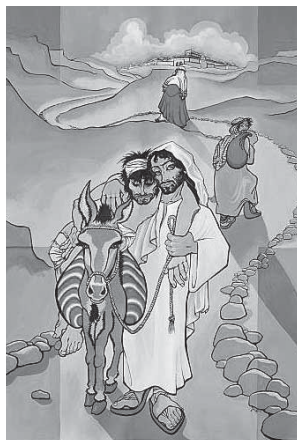
P. Jacques Philippe, jehož hlavní službou je hlásání Božích slova a vedení duchovních cvičení po celém světě, měl přednášky na téma „Dvojjediná láska“ a „Ošetřil jeho rány“. V paralelním večerním programu pak mluvil na téma „Jak si uchovat pokoj v srdci“. V široké nabídce knih byla možnost zakoupit si i jeho knihu Hledej pokoj a jdi za ním.

Úryvek z této knihy: ...pokud Pán ještě nezměnil toho člověka, pokud mu ještě nezjevil ten či onen nedostatek, je to proto, že jej snáší takového, jaký je! Čeká trpělivě na příhodný okamžik. A já se tedy musím chovat jako on. Musím se modlit a trpělivě vyčkávat. Proč bych měl být náročnější a horlivější než Bůh?

Vojtěch Kodet, u nás známý především jako kazatel a exercitátor, mluvil o Boží lásce v přednášce s názvem „Bůh jako bližní“. Mluvil o tom, kdo je náš bližní. V příběhu

se jako bližní zachoval jen Samařan – pohan – nenáviděný cizinec...

P. Bogdan Stepień v přednášce „Padl do rukou lupičů“ přirovnává cestu tohoto oloupeného ubožáka k našim životním cestám. Mimo jiné se zamýšlel také nad tím, proč loupežníci z tohoto příběhu, ale i ti současní, asi loupi. Zřejmě touží po majetku, baví je konat zlo. Možná si ten oloupený za svoji špatnou situaci mohl sám. Šel po nebezpečné cestě sám, měl asi hodně peněz, neznal místní poměry, možná byl na cestě za hříchem.... Možná ten ubožák nebyl vyzbrojen proti zlu. Posлуhačům pak tento polský kněz poměrně podrobně popsal, jakou by každý, kdo se vydá na cestu, měl mít zbroj: Štit víry, meč ducha a sílu, kterou máme

hledat u Pána. Neúplná nebo poškozená zbroj je nanič.

Jednou z hlavních myšlenek přednášky P. Tomáše Holuba „Šel kolem a vyhnul se mu“ byla otázka, proč neprokázali dobrodiní kněz a levita. Svou přednášku vedl k zamyšlení, jaké jsou důvody neochoty pomáhat. Většinou nepomáháme, když spěcháme. Ale kam...? Nebo když jdeme po jiné cestě, oklikou. Proč nejedeme přímo...? Vyhne se službě ve jménu soukromého štěstí, z lenosti, vyhne se, protože potřebný leží za nějakou hranicí, za hranicí rodiny, státu, farnosti, tam, kde mě to nezajímá. Myslím, že na to nestačí. Také můžeme mít strach, že podáme prst, seberou nám celou ruku... Připomněl, že každý z nás může ležet polomrtvý někde na cestě a potřebovat pomoc.

Velmi zajímavá přednáška „Milosrdenství je akční“ Katky Lachmanové byla především o nutnosti konat dobro a milosrdenství „akčně“. Jednou z myšlenek její přednášky byla otázka, proč se nám zdá, že některé naše modlitby a prosby nejsou vyslyšeny. Tolik v modlitbách Boha prosíme za sebe i za ostatní... a nic! Jednou z odpovědí může být i to, že Bůh naše modlitby přes nárek ubožáků neslyší. Možná Bůh chce, abychom vstali a šli

pomáhat nejprve my. Soucit musí přejít v akci. S humorem a nadsázkou přirovnala naše chování k situaci, kdy Samařan šel po cestě a potkal potřebného člověka. Řekl si: „No to je chudák, asi nemůže na nohy, nemá peníze, je oloupený a špinavý, možná je už mrtvý. Půjdu a pomodlím se za něj“. Připomíná, že modlitba je jistě potřebná, ale mnohdy chybí skutek.

„Jdi a jednej také tak... ,ale jak?“ Už v názvu přednášky P. Aleše Opatrného je otázka. Pokud na ni neznáme odpověď, může se stát, že nejedneme nijak. Aleš Opatrný se zamýšlí, jak se většinou díváme na potřebného člověka. Pokud se jedná o nějakého bezdomovce, je to většinou člověk na okraji, kterému stejně není pomoci. Pokud se jedná o člověka, který se zadlužil a má finanční problémy, pak si za to může beztak sám, pokud... Ale všichni jsme milované Boží děti. Samařan pomohl úplně cizímu člověku podle svých možností.

Toto je jen několik myšlenek z letošních přednášek CHK. Pokud si chcete některou z nich poslechnout a najít v nich myšlenky, které osloví vás, můžete si je objednat na www.tvnoe.cz

Kamila Košutková

Přidáváme několik postřehů účastníků CHK:

1. Na CHK jsem byla letos podruhé. Jako biřmovanec jsem se musela vloni zúčastnit nějaké duchovní akce, a tak jsem jela právě sem a teď po biřmování, posílená Duchem svatým, jsem se zúčastnila CHK znovu a opět jsem byla s programem velmi spokojená.

Asi se nedá úplně přesně určit, co bylo nejvíc oslovující, protože každý, kdo přednášel, viděl za mottem konference něco jiného, a tak jsme se mohli dozvědět hodně dobrých věcí. Velmi se mi líbily i každodenní ranní chvály. Jednak proto, že byly hlasité, rytmické a nenechaly vás jen tak spát. ☺ Z přednášejících samozřejmě velké ovace sklídl o. Vojtěch Kodet. Mluví srozumitelně i pro mladé lidi a prokládá kázání zážitky ze svého dětství, což si myslím, že tím u mladých lidí boduje nejvíc. Ukázat působení víry v běžném životě, to přivede mladé lidi do kostela a k Bohu samotnému. P. Jacques Philippe to však letos vyhrál na plné čáře. ☺ Jeho přednášky byly velmi osobité a dobře se poslouchaly, proto jsme zůstali i na jeho paralelní večerní program.

Rozumně vyřešené jsou i ty přestávky mezi jednotlivými přednáškami. Člověk se rád protáhne, vstřebá informace, porozhlédne se po okolí. Při jedné z přestávek jsem se dostala i ke stolečkům s přímluvnými modlitbami. A možná to byl pro mě zlom celé této

konference. Naprosto úžasný pocit, když se dva, tři lidé modlí za vaši potřebu, za vaše starosti, a tu chvíli jsou s vámi ve vaší bolesti, chtějí pomoci bez toho, aniž vy byste jim to museli oplácet. To mě dostalo úplně nejvíc. A byla tu stejně jako vloni velká sounáležitost lidí a tím i výborná atmosféra.

Někdy si říkám, kolik z nás se dokáže řídit myšlenkami z tak hlubokých přednášek, které jsme slyšeli? Možná měsíc jsme všichni ještě takoví plní nadšení, pak nás shon a starosti převálčují a my jim většinou nakonec stejně podlehneme. Ale ani tak tato akce nebyla zbytečná. V srdci i v duši něco zbylo a jednou, až přijde čas, to vypluje na povrch a my si vzpomeneme. Ano, tohle přesně nám říkali, vím, co musím udělat.

A příští CHK v Brně? Bude, když Pán Bůh dá...

Miroslava Rylková

2. Velmi mě oslovil výrok o. Phillippa, že dnes se lidé příliš mnoho zabývají lítostí nad minulostí nebo strachem z budoucnosti, a tak nemají čas žít přítomnost a být za ni vděční. Jak pravdivě tato věta vystihuje i mě. Ale uvědomění si této skutečnosti může být pro nás začátkem pro změny v životě, aby už tato věta neplatila. Chci říct, že už jen kvůli tomu, abych tuto větu slyšela, pro mě bylo důležité konference se zúčastnit.

3. Na CHK v Brně mě letos překvapil větší zájem mladší generace a rodin s malými dětmi. Při modlitbě chval, mši svaté i předávání svědectví se zde vytváří obdivuhodné společenství účastníků různých profesí. Jsou tu doktoři a učitelé, studenti, manuálně pracující i důchodci. Kdo má možnost, měl by zažít tuto duchovní atmosféru poznání a předání víry. „Nebojte se!“

4. Radost mám z počtu zúčastněných mladých rodin s dětmi, kterých na letošní konferenci i z naší farnosti přibýlo. Účast s dětmi je náročnější, má svá úskalí, ale i výhody, děti se učí vnímat duchovní život i jinak, než ve své farnosti a ve svém kostele. Pro děti od 4 let, kdy se již mohou zúčastnit dětské konference, bývá zážitek velmi intenzivní. CHK je výhodná i pro rodiče, kteří se těžko mohou od malých dětí dostat na duchovní cvičení a tady mají obojí, duchovní program i své děti.

5. Na konferenci se těším, jezdím na ni ráda. Načerpám tam hodně duchovní síly, kterou nutně potřebuju k životu, abych měla sloužit a přijímat věci, tak jak přicházejí. Vládne tam zajímavá pohoda, která se nedá dobře popsat – musí se zažít. Tam jsme si všichni rovni, je mezi námi láska. Z přednášek, které mluvily o postojích těch, kteří prošli kolem oloupeného a zbitého člověka, mě nejvíce oslovily Bůh jako bližní, Šel kolem a vyhnul se mu a Jdi a jednej také tak – ale jak? Uvědom si i ty, koho potkáváš!

6. Na přelomu r. 2002/2003 jsem se zúčastnila Kurzu charizmatické obnovy a již v roce 2003 jsem se zúčastnila CHK v Ostravě, která mě velmi oslovila. Od té doby jezdím pravidelně každý rok, letos to bylo poosmé. Na konferenci mě fascinuje velký počet kněží, kteří kromě služby při mši sv. vykonávají obětavě svátost smíření. Dále pak přednášky, zpěv a hudba

a v neposlední řadě množství mladých lidí a dětí. Jsou tak bezprostřední a veselí, nadšení, dokážou se uvolnit a prožívat naplno svoji víru tak, jak ji cítí a svým nadšením strhnou i nás, staré. Každá konference je pro mě velkým přínosem duchovní i tělesné síly a z tohoto zážitku čerpám po celý rok. Děkuji Bohu, o. Petrovi a všem hodným lidem, kteří mi pomohli a pomáhají se toho všeho zúčastnit. A hlavně ...že jsem byla Bohem pozvaná.

7. Mě letos nejvíce zaujala večerní páteční paralelní přednáška Dr. Zemana na téma „Závislost a nezávislost v manželství.“ Dr. Zeman uváděl různé typy škodlivých závislostí manželů i manželek a jejich zhoubný vliv na manželství. Překvapil mne jeho názor na závislost respektive na zdravou nezávislost partnerů na sobě, která vztahu může prospět a dokáže pomoci překonat i krizi v manželství.

Na tomto místě chceme poděkovat paní **Růženě Buchtové**, která se dlouhá léta s láskou a obětavostí starala o přípravu slavnosti Božského Srdce Páně, zdobila sochu Krista, oltář, korouhve, pomáhala připravit nástroje umučení... Jako šikovná švadlena také pomáhala tam, kde bylo potřeba.

Také chceme poděkovat paní **Anně Rajchmanové** za její dlouholetou službu zdobení sochy Panny Marie a pomoc při organizaci poutí, zvláště pouti do Žarošic.

Za jejich obětavost a námahu jim patří velké poděkování.

o. Petr a redakční rada

MLÁDEŽ V ROHÁČÍCH

O neobyčejném pobytu v Roháčích toho bylo napsáno už opravdu hodně. Každý farník tedy alespoň trochu ví, o co asi jde. Letos byla trochu menší účast deváťáků a mládeže, ale to nijak nezabránilo skvělému prožití jednoho prázdninového týdne v horách. Už cestou tam jsme skoro celou dobu zpívali - od slováckých lidových písní, přes klasické „kostelní a scholovské“, až k českým a slovenským rockovým hitům.

Jako vždy se spalo v malé salaši nebo (a tento rok většina z nás) ve stanech či pod širákem. Otec Petr měl pro nás v závěru připraveno jedno premiérové překvapení. První

den jsme měli kratší přednášku s rozjímáním. Otec měl ostatně témata připravená na celý týden, takže jsme pobyt v Roháčích jako vždy prožili i duchovně. Poté jsme vyrazili na menší, půldenní, túru na Mnicha a Babky. Úterý bylo klasicky „odpočinkové“. Měli jsme další přednášku, ale hlavně jsme hráli baseball, který všechny strhl a my si při něm skvěle „odpočinuli“. Navečer jsme se šli krásně upocení okoupat pod vodopád. Na hlavní túru jsme vyrazili ve středu zrána. Letošní rok byla naplánována trasa na Tri Kopy a Baníkov a túru téměř všichni v pohodě zvládli. Myslím, že to byl pro všechny nezapomenutelný zážitek.

Po celou dobu pobytu se o. Petr snažil nás kluky motivovat ke kněžskému povolání, což se mu u jednoho z účastníků málem podařilo... ale to uvidíme až v příštích letech :-). Následující den jsme zase hráli „odpočinkový“ baseball. Samozřejmě jsme se po celou dobu pobytu snažili pomáhat s přípravou dřeva a jinými pracemi.

Poslední pobytový den jsme se vydali ještě na menší túru, po níž nás čekala otcova velká specialita - „porridge“. Na večer byla přichystána ještě větší lahůdka a to promítání filmu...! Po týdenním civilizací téměř nedotčeném pobytu v krásné přírodě - a taková kultura???

Celý týden bylo velmi pěkné počasí, což taky přispělo ke skvělé a veselé náladě. Vedoucí nám výborně vařili a nic nám tam nechybělo. Byl to můj nejhezčí prázdninový týden.

za zúčastněné
M. Esterka

PUTOVÁNÍ NA SV. HOSTÝN

Na Hostýn jsme s naší farností putovali v sobotu 25. července. Jely celkem čtyři autobusy, my jsme cestovali společně s dětmi, které letos poprvé přijaly Krista ve sv. přijímání a jejich rodinami. Počasí bylo od rána nevlídné, celou cestu nám pršelo. Po příjezdu jsme šli ve slavnostním průvodu do kostela, krojovaní nesli sochu Panny Marie, muzikanti hráli, prostě všechno, jak má být. I počasí se umoudřilo a na Hostýně kupodivu nepršelo. Společně jsme prožili mši svatou, požehnání i křížovou cestu. Věřím, že jsme u Panny Marie vyprosili mnoho milostí pro

naše rodiny a celou farnost. Děkuji nejen bojanovským, ale i josefovským klukům a holkám a děkuji za účast

i jejich rodinám. Všem poutníkům děkuji za hezky prožitou pouť.

jedna z maminek

VŠUDE, KAM DOHLÉDNEŠ, HORY

...naše převážně veselé putování po Ukrajině

Začalo to v neděli 26. července 2010 odpoledne. Devět odhodlaných lidí (pro někoho možná bláznů) stálo s krosnami a další výbavou u fary a čekalo na povel nalodit se do pěkného a zatím i velmi čistého děkanátního auta. Ještě než se to stalo, svěřili jsme naši cestu do rukou Tomu, kterému důvěřujeme. Dva nejmladší účastníci nemohli kvůli povinnostem vyjet zároveň

s námi, ale domluvili jsme se, že nás později dohoní, jelikož my se zdržíme prohlídkou Budapešti.

Do hlavního města Maďarska jsme se po dálnici přes Bratislavu dostali celkem hladce, cestou jsme ale s obavami pozorovali počasí, které bylo hodně nevlídné, pršelo a bylo chladno. V Budapešti, Bohu díky, nepršelo, a tak jsme si v klidu mohli projít historické

jádro města, prohlédnout si starobyrou katedrálu, z městského opevnění se podívat na Dunaj a centrum města. Další cesta pak pěkně ubíhala při konzumaci řízků, výborných buchet a dalších domácích dobrot. Něco po půlnoci jsme po krátkém hledání našli přístřešek (dřevěný stánek prodáváče melounů), který se výborně hodil pro přespání. Tady nás také opravdu dostihli

naši mladí (teď to vypadá, jako bychom my ostatní členové výpravy byli už pokročilého věku, tak to ne, mladí jsme samozřejmě byli všichni, tedy až na jednoho „stárnoucího kněze“). Ráno jsme složili věci a pokračovali dál směrem k ukrajinské hranici, která už byla blízko.

Milé přijetí v Tjačivu

Naším cílem se stalo město Tjačiv, kde působí o. Petr Krenický, slovenský kněz, kterého jsme mohli poznat při jeho návštěvách v naší farnosti. Přijal nás na faře srdečně, u kávy jsme se dozvěděli, co je nového, a nechybělo ani pár veselých historek. O. Krenický šíří optimismus, i když spolu se svými farníky musí překonávat různé překážky, které tu řeckokatolíci mají. Ale jak říkal, těžké věci je potřeba svěřovat s důvěrou Bohu - „Já ti, Pane, věřím, že ty máš prostředky, jak to či ono udělat, my je nemáme, ale ty ano.“

Tady jsme se dověděli taky to, jaká práce nás po následující tři dny čeká. Brigáda byla samozřejmě v plánu, proto jsme přivezli i motorové pily a sekery. Naším úkolem bylo kácet staré jabloně v sadě, který o. Krenický koupil s úmyslem postavit tu domov pro staré lidi a pastorační centrum. Sad se nachází za vesnicí Tjačivka a dostat se

k němu byla tvrdá zkouška pro naše auta i řidiče, jelikož to, co tam vedlo, nebyla cesta, ale tankodrom!

Višňový, vlastně jabloňový sad

Z naší výpravy se během pondělního odpoledne stal sebraný dřevorubecký tým, kterému postupně podlehl asi čtyřicet stromů. Chlapi se dovedně oháněli motorovkami nebo s vervou štípali hromady polen. Naše, čili ženská sekce, čistila větve, které se řezaly na polínka, nebo házely na hromadu na spálení. První den nás počasí šetřilo, ale další dva dny jsme museli překonávat celodenní vytrvalý déšť. Ještě že jsme měli dostatek slivovice! Zázemí na faře bylo dobré, připravené jídlo nám chutnalo, takže atmosféra v mužstvu (myšleno

obě pohlaví dohromady) byla výborná. Samozřejmě jsme nezanedbávali ani duchovní stránku pobytu, takže jsme se společně modlili ranní i večerní chvály, měli jsme duchovní téma k rozjímání a v řeckokatolickém kostele v Tjačivu jsme každý den slavili mši svatou. Kdo už mši ve východním obřadu zažil, ví, že je hodně zpívána, dlouhá a pro nás tak trochu tajemná. Naštěstí jsme měli k dispozici texty zpěvů, ale byly psané azbukou, takže jsme rychle dolovali v paměti naše pozůstatky znalostí ruštiny. Teď se nám konečně hodila a kupodivu jsme si na mnohé vzpomněli!

Vzhůru do hor

Pak už tu bylo čtvrteční ráno, zase deštivé, ale to už jsme si zvykli, a my jsme přerovnávali obsah našich kro-

sen, jelikož nastal čas vyrazit do hor. Takže jsme nepotřebné věci nechali na faře, nabrali vodu, vše nastrkali do auta a vyjeli směrem do hor, konkrétně do vesnice Krásna, kde nás o. Petr nechal osiřelý a odjel s autem ještě dál, do vesnice Ustř-Čorna, kde jsme u sestřiček mohli auto nechat. To bylo mimochodem po několika jízdách do sadu za Tjačivkou zvenku i vevnitř tak zablácené, že by snad o něj ani nikdo cizí neměl zájem. Po návratu našeho jistě vůbec nestárnoucího kněze jsme znovu ještě prohlédli mapu a vyrazili směrem ke kopcům, po kterých jsme měli vystoupat na poloninu Krásna. Hřebeny tohoto pohoří se táhnou do daleka, našim konečným cílem byla Koločava (dědina Nikoly Šuhaje loupežníka) vzdálená asi 40 km.

Prvotní stoupání bylo opravdu strmé, ale naše síly byly čerstvé. Trochu nás zdržovalo občasně oblékání pláštěnek, to když se víc rozpršelo. Jeden člen naší výpravy byl s takovým počasím hodně spokojený, říkal, že mu nic nevadí tak jako vedro, že radši půjde v dešti. Podezřívají jsme ho, že se za ten úmysl i modlí, a tak jsme ho svorně prosili: „Jendo, Jendo, už sa nemodli!“ I při mši svatě sloužené na jednom z kopců se solidně rozpršelo, ale o. Petr vše zvládl s klidem Angličana. Pak

naše cesta zase vedla dál, byl tu další kopec a po něm pro změnu zase kopec... ☺

Boj o oheň

Blížil se večer a my jsme se dívali po místě na přespání. Hospodin je velmi milosrdný, a tak nás na jednom z vrcholů uvítal prázdný seník, kde se hezky vešlo právě 6 spacáků naší ženské sekce. Hoši šli tedy pro sebe postavit dva stany a byl tu nápad - asi dost bláznivý - po čtyřech dnech deště rozdělat oheň. Ale mládí prostě na zkušené rady starších nedá, a tak se Ondra dal do boje o oheň. Zápas to byl skutečně litý, protože všechno kolem bylo mokré, ale on bojoval s takovým zápalem, že se to nakonec s pomocí nás všech, plynového vařiče a jeho dobře trénovaných plíc podařilo! Jaké blaho! Na obloze se objevilo slunce, v kotlíku se ohřívala voda na polévku, u ohně se sušily mokré boty i my... Myslím, že na tento večer nikdo z nás nezapomene. A tak díky, Ondro, za tvou víru, protože myslím, že víra tvá to zapálila.

Koločavo, Koločavo...

Další dva dny, pátek a sobota, už nás počasí netrápilo. I když asi jak koho, ale zdálo se, že se Jenda přestal modlit, i když trochu výhružně pravil, „že ho eště budeme o nejaký ten Zdravas prosit.“

Ráno jsme vydatně posnídali, sbalili ležení, pomodlili se ranní chvály a vyšli vstříc kopcům, v nižších částech porostlých lesy a na svazích hřebenu plných borůvek. Cesta nám vesele ubíhala, našimi občasnými společníky byly pasoucí se krávy nebo koně. Někteří z nás se různými zvuky pokoušeli s těmito obyvateli domluvit, což se jim za chvíli dokonce podařilo, ono není nad to, když se člověk dorozumí v cizí zemi. ☺ Když začaly ochabovat síly, o. Petr moudře navrhl dát kapitolu z knihy Letopisy Narnie, což bylo všeobecně přijato, a tak jsme shodili krosny a sedli do trávy. Taky se nám podařilo najít pramen a mohli jsme doplnit zásoby vody. Pohybovali jsme se v nadmořské výšce kolem 1 500 m n. m., a když jsme se rozhlédli, kam oko dohlédlo, rozprostíraly se jen hory a hory. Nikde žádná dědina, jen příroda a to téměř netknutá. Tak jsme potřásli hlavami a zkonstatovali, že Ukrajina je opravdu rozlehlá země (neboli balšaja zemlja).

Nejvíce jsme se vždy těšili na večer, protože praskal oheň, bylo výborné jídlo, objevily se i plechovky s pivem (děkuji všem, kteří toto překvapení nesli), taky doutníky a hlavně bylo nám spolu dobře. Samozřejmě jsme často a i při každé modlitbě i mši svatě vzpomínali na ty, které jsme

nechali doma, a tak jste tam mnozí vlastně byli s námi.

Takovou jízdu už v životě nezažijem...

Ani jsme se nenadáli a bylo tu nedělní ráno a náš sestup do Koločavy. Civilizace před námi! O. Petr šel napřed, aby se stopem dostal do Ustř-Čornej a mohl pro nás přijet autem. Tak jsme to aspoň viděli v mapě, že tam vede silnice. Ale skutečnost byla zcela jiná. Cesta mezi těmito vesnicemi byla neuvěřitelně rozbitá „polňačka“ plná metrových výmolů, balvanů, obrovských kaluží, prostě naprosto nesjízdná cesta. To však znamenalo asi 120 km objížďku a to stopem a pak zase autem zpátky! Velké zdržení, které by hodně oddálilo náš návrat domů. Ale Ukrajina je zemí

extrémů, kde je možné snad všechno, což je někdy velmi smutné. Pro nás to ale bylo dobré, protože nám jeden extrém pomohl z bryndy. Naš duchem jistě mladý a odvážný kněz totiž sehnal nákladák a řidiče, který nás do Ustř-Čornej doveze. Nákladák opravdu přijel, naházeli jsme tedy do korby batohy, pak jsme tam naskákali my a ještě několik kluků z Koločavy (byl mezi nimi i syn řidiče, což mě trochu uklidnilo) a jelo se. Víím, že na tuto jízdu do smrti nezapomenu, myslím, že nikdo z nás. Šinuli jsme se skoro krokem, protože jsme museli stále překonávat nějaké překážky, kývali jsme se nahoru a dolů a taky do stran. Dvakrát jsme zastavovali, abychom v blízkém potoku nabrali vodu do chladiče.

Obzvlášť zajímavá byla jízda z prudkého kopce vymletého vodou, ale i tuto část jsme kupodivu přežili. Poslední třetinu jízdy, abychom se vyhnuli dalším stoupáním, jsme jeli potokem! Takže kolem nás tekla voda, ale my jsme přece jen zdárně přijeli do dědiny Německá Mokrá. Tady jsme museli předsednout do dodávky, jelikož řidič nákladáku si kvůli nedobrym vztahům s policií netroufal jet po hlavní cestě, a tak nás čekala jízda v dodávce bez oken (tedy ve tmě a v horku) ještě asi 8 km. K sestřičkám a našemu autu jsme se nakonec dostali ve zdraví - jak jsme si pak vážili „mega“ pohodlného cestování v něm!

Bez problémů jsme se dostali do Tjačiva, kde jsme pobalili zbytek věcí, rozloučili se s o. Krenickým a vyrazili na cestu domů. Trochu jsme se zdrželi na hranicích, ale pak už jsme jeli a jeli, plni zážitků a vděčnosti za vše, co jsme mohli prožít. K bojanovské faře jsme přijeli v pondělí kolem třetí hodiny ranní. Chceme poděkovat vám všem, kteří jste se za nás modlili, a velké díky patří o. Petrovi, který cestu pro nás připravil a byl dobrým společníkem.

Ukrajino, snad někdy nashledanou!

A. Tlachová

Bylo to super aneb Roháče 2010

„Tak jak bylo s těma vyvolenýma? Nejsi svatý? Jak ses vydržel modlit od rána do večera?“

Takové otázky na mne padaly po návratu z Roháčů. Moje odpověď: **BYLO TO SUPER!!**

Trošku vám přiblížím tento pobyt svým pohledem.

V neděli po požehnání čekala skupina horalů před farou na nalodění. Po krátké poradě vyrazila auta směr Slovensko. Jel jsem dodávkou, kterou jsem měl zařízenou na nocování. Doufal jsem, že bude možné vyjet s ní až k chatě, ale průtrž mračen po příjezdu moc nadějí nedávala. A tehdy poprvé a ne naposled jsem poznal nezlomnou vůli o. Petra, který zavolal: „Jedeme!“ A tak se jelo a přijelo na překrásné místo. A tehdy ze mne vše spadlo a cítil jsem se svobodně a uvolněně. Hned před večerí jsem zažil malý trapas. Vrhel jsem se na jídlo, které krásně vonělo. Ostatní tiše čekali. Co se děje? Každá činnost začínala modlitbou a čekáním na všechny – já nepočkal. Od té doby jsem pro jistotu jedl poslední. No, a můj druhý trapas byl hned ráno. Ještě před snídaní jsem vyrazil s kosmetickou taškou a jen tak v županu hledat sprchy. Našel jsem pouze potůček, u kterého se třepalo pár otužilců, kteří mne, nevíme proč, začali fotit... ☺

Musím říct, že pobyt v Roháčích byl vyvážený a nenásilně naplněn jak duchovním, tak i sportovním vyžitím... Každý den byla mše sv. v přírodě, rozjímání, úvahy, ale také túry po překrásných horách či sbírání hřibů po koších. Nezapomenutelné byly večery bez televize – sedělo se kolem ohně a o. Petr četl zajímavý příběh na pokračování. Pak se zpívalo, či jen tak povídalo.

Mile mne překvapila, až uchvátila atmosféra a neskutečná pohoda, která zde panovala.

Tvrdí se, že po 3 dnech přichází ponorková nemoc, tady to bylo naopak! Čím dál lepší! Zažil jsem uvolněné lidi, kteří jsou šťastní, žijí podle přesvědčení a je jim úplně jedno, jak je posuzují jiní. Opravdu to byla neskutečná pohoda, kterou jsem se snažil přivést domů a aplikovat ji do běžného života, což v dnešní době není jednoduché.

Takže každému na tyto otázky odpovídám takto. „Jed' a poznej nepoznané a budeš chválit jako já. Je to pro všechny!“

Na závěr chci o. Petrovi poděkovat za opravdu nevšední pohodu a říct mu: Příště jedu zas!

Díky o. Petře, díky ostatní horalé!

Jaroslav Hromek

V Roháčích jsem nebyl poprvé, tedy jsem zhruba věděl, co mohu čekat. Ale krása tohoto Božího díla pokaždé znovu bere dech. Člověk si uvědomí, jak je maličký a přitom tak vzácný v Božích očích. A najednou déšť, vítr a zimu bere jako dar. Taky chci poděkovat všem za nádherné prožitě chvíle v tomto společenství.

Tomáš Němec

I KDYŽ BYLY ROHÁČE BOHATÉ NA BOUŘKY A DEŠTĚ, RÁDI SE TAM VRÁTÍME JEŠTĚ!

Že nám letošní počasí nebude přát jako v předchozích letech, se dalo vytušit už cestou. Nejenže se jindy průzračně skotačivé říčky kolem cesty proměnily ve špinavě hnědé veletoky, ale minuli jsme i některá zatopená místa. V Liptovském Mikuláši nás černé mraky dostihly a v Trstené jsme se už ocitli v průtrži mračen. Naše další cesta k salaši se proto podobala bahnitě rallye a původně nedělně vymydlení účastníci svým vzezřením zrychleně zapadli do okolní přírody.

Podobně také druhý den - túra na Mnicha skončila předčasně vprostřed bouřkových mra-ků v chatě „Na Červenci“, kde jsme nicméně strávili pár velmi příjemných hodin uprostřed horské bouře. Počasí se dokonce zhoršilo natolik, že nedošlo ve velkém ani na prolézání kanálem, přestože se sázky vyšplhaly do závratné výše!

Stejně tak i hlavní túra na Tri kopy musela být pro špatnou předpověď počasí přeložena ze středy na čtvrtek. Nevyšlo to sice ani tak, protože „na řetězech“ odvážlivce kropil vydatný déšť, ale o to větší adrenalin to pro ně byl.

Vlivem chladného počasí jsme se obešli i bez pověstné koupele ve vodopádu či laguně a zájemci o hygienu si museli vystačit s „domácím“ potůčkem.

I přesto, nebo možná právě proto, jsme si naplno vychutnali ty dva krásné slunečné dny a zásluhou skvělého společenství a bohatého duchovního programu i ty mračné a zamížené. Všem, kdo doposud váhají, nebo se rozmyšlejí,

můžeme pobyt v Roháčích opravdu jen vřele doporučit.

Každý tam může na vlastní kůži poznat, kolika zbytečností zaplňujeme nejen své okolí, ale i své nitro, a jaká úleva je, když vše můžeme alespoň na chvíli odložit, naslouchat Božímu hlasu a vnímat Jeho blízkost.

-ma-

Na závěr malé pozvání

O Roháčích toho bylo skutečně napsáno už dost. Co dodat? Že je to sanatorium pro ducha i tělo? Že ke spokojenosti člověk nepotřebuje koupelnu, splachovací WC, měkkou postel, sporák nebo elektřinu? Že tam každý překročí své hranice a rozhýbe ztuhlé svalstvo (srdce i těla)? Je dobré jednou to zkusit. Asi pak nezůstane jen u toho jednou...

POUŤ RODIN ve Žďáru nad Sázavou

V sobotu 28. 8. 2010 jsme se i se sedmiměsíční Anežkou vydali do Žďáru nad Sázavou na 7. diecézní pouť rodin a nelitovali jsme. Počasí sice bylo všelijaké, ale věřili jsme, že se akce vydaří. Díky dobrému vlakovému spojení, zajištěné kyvadlové dopravě mezi nádražím a zámeckým areálem, kde pouť probíhala, jsme dorazili chvíli před začátkem pontifikální mše sv. v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše, kterou celebrouval otec biskup Vojtěch Cikrle.

Při mši sv. připomenul, že pouť probíhá v prvním roce třileté přípravy na výročí 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje na naše území. Zdůraznil, že tyto roky budou mimořádným způsobem zaměřeny na Boží slovo a při této příležitosti zahájil biblický diecézní program „VEZMI A ČTI“, který nás chce pozvat k četbě Bible. V závěru mše sv. prosvětily baziliku sluneční paprsky a všem bylo jasné, že se vydaří i venkovní program.

Ten nemohl začít jinak než dobrým klobáskem, při jídle nás rozesmála mužská taneční skupina ze Slavkova „Ta syntetika“. Zapojili jsme se do programu Jsme živé evangelium a pak si šli poslechnout křesťanskou rockovou hudbu. Potom jsme se přesunuli do baziliky, kde byla prohlídka s výkladem, po ní si prohlédli kapli smíření, Rajský dvůr, Studniční kapli, různé expozice a objevili skrytý poklad kláštera – 200 let nepřístupné zazděné místnosti. Velkou účast měla přednáška o Vojtěcha Kodeta Písmo svaté (jak číst Bibli v rodině). Po závěrečné modlitbě bylo požehnání a rozloučení.

Kdyby byla Anežka starší, určitě bychom využili nabídky programu pro děti – loutkové představení, biblická zahrada, lukostřelba. V mládežnickém věku by to byly výtvarné techniky a dílny, lezení po bednách, šermování, plavba po rybníce nebo poslech hudební skupiny. Jako dospělá by možná ocenila přednášku Efektivní

rodičovství, možnost adorace, prohlídku poutního kostela na Zelené hoře nebo zakoupení náboženské literatury a jako seniorka by byla vděčná za program Tanec vsedě.

Nabídka je opravdu pestrá, chce to jenom přemoci se, příští rok vyrazit s ostatními rodinami a vybrat si to své.

Anežky a Cyril Bartošovi

Jak již tradičně 1. září začal nový školní rok, kdy děti při mši sv. v Dolních Bojanovicích a druhý den i v Josefově přinášely Bohu dary, které symbolizují jejich snahu učit se novým věcem - školní pomůcky i prosbu o vedení a posilu - Bible a růženec. Před josefovským oltářem vidíme dary, které tam děti předchozí den přinesly.

KAPLE SV. JANA NEPOMUCKÉHO

V neděli 5. září jsme se sešli u nově opravené kaple sv. Jana Nepomuckého, která byla po krátké modlitbě požehnána. Je to jediná památkově chráněná kaple v naší obci a je opravená moc pěkně. Poděkování za to patří našemu Obecnímu úřadu a firmě Renova a v neposlední řadě všem, kteří se na tom přímo podíleli. Velké díky také rodině Bělohávkové, která se o kapličku stará. Podle dostupných informací inicioval stavbu této kaple pan František Turek někdy v 80. letech 19. století. Zasloužil se také o stavbu kaple svatého Floriána v Josefovské ulici, naproti které se nacházel jeho dům. Ať jsou nám tato místa pozvánkou k modlitbě, ať se umíme tak jako naši předkové i při každodenních cestách a starostech alespoň na chvíli spojit s nebem.

Foto: Jaroslav Skočík

NEKONEČNÉ PROCESÍ

„Jsme tu jenom na pouti,“ říkával jeden moudrý člověk, když uvažoval o lidském životě a shledával, že pozemský život, se všemi svými nabídkami, atrakcemi a divy trvá tak krátce, jako trvávají poutě.

Ale slovo pouť má dva významy. Jednak je to pouť ve smyslu oné dětské, úžasné zábavy, té, která uměla okouzlit nesčetné zástupy dětí, ale i dospělých.

Je i jiný smysl slova pouť. Putování.... Zdánilivě by se mohlo zdát, že tyto dva pojmy jsou protikladné. Jsou?

Jeden pojem, ta slavná česká pouť se místně nepohybuje, nepohne se z náměstí nebo návsi, pohybují se kolotoče, šašci v cirkuse, prodavači cukrové vaty apod. Je to pouť ve smyslu potěšení těla.

A je i pouť ve smyslu posily duše... Pouť za něčím. Pouť k Někomu....

„Jsme tu jenom na pouti,“ říkával moudrý člověk. A říkával to nejenom jako povzdech, ale i jako povzbuzení.

Pouť se svými stánky a kolotoči pomijí. Byla krásná – a kolik zanechala vzpomínek. A byla tak krátká. Ale i kdyby byla sebedelší, nakonec stejně skončí. Rychle skončí... Navždy.

Ta druhá pouť nemusí pominout, protože není svázána s pomíjivým časem. Její smysl je v cíli, ke kterému míří... Cesta je taková jako její cíl. Čas se měří cílem. Moudří lidé to věděli odedávna.

Nekonečná procesí lidí putují na svých životních poutích. Kam? K cíli, který je jasně pojmenován. A jsou lidé, který dokonce vědí o jedné skvělé mapě, která k tomuto nepomíjivému cíli vede. Ti lidé znají dobře jméno této mapy. Té nejpřesnější mapy. Evangelium....

Zamyšlení Martina Petišky

Letošní pouť do Žarošic

Od roku 1849 se v naší farnosti koná každoročně záslibná pouť do Žarošic. Letos se pouť konala 11. září a pěšky putovalo asi 160 lidí, mnoho dalších jelo vlastní dopravou.

Hlavním celebrantem letos byl brněnský biskup o. Vojtěch Cikrle. Přestože v sobotu ráno bylo počasí všelijaké, nakonec nepršelo a v neděli bylo úplně krásně... Na počátku našich poutí do Žarošic byla prosba o odvrácení zlé nemoci – cholery - z naší vesnice. Za ty roky našeho putování se mnohě změnilo, např. už se nejedzí s vozem a koňmi. Hodně se také změnil pohled lidí na život. Ale to, že se nás v naší farnosti vždy sejde velké množství lidí na tuto pouť za jakéhokoliv počasí i za jakéhokoliv režimu, značí, že je to pouť, která má pro nás opravdu velký význam. Je to pouť, kdy opravdu putujeme za „Někým“ kdo je pro nás oporou a v koho důvěřujeme...

Foto: Jan Salajka

BIBLICKÉ HODINY

Často jsme překvapeni, jak lidé z jiných církví znají Bibli. Dobře se v ní orientují a dokáží odříkat z paměti celé verše. Takže když s nimi mluvíme o Bohu, vypadají, jakoby nic jiného nedělali, než studovali Bibli. Někdy si přejeme: Kéž bychom Boží slovo také tak znali... Jindy nad tím mávneme rukou s pocitem, že je to pro nás zbytečné nebo že ho stejně nikdy tak znát nebudeme.

V naší farnosti máme možnost navštěvovat biblické hodiny (jako každý rok, i letos budou

začínat po hodkách). Můžeme zde více poznat, jaký význam má Bible pro náš život, zeptat se na to, čemu nerozumíme, např. jak je Bible uspořádaná, jak Nový zákon navazuje na knihy Starého zákona, jak v Písmu číst, jak rozumět vysvětlivkám...

Myslím, že každý křesťan by měl Bibli znát. V roce, kdy se snažíme více číst Boží slovo, jsou biblické hodiny výbornou příležitostí.

Využijte tedy této možnosti a přijďte!

farnice z RR

O. Marek „Orko“ Vácha v Dolních Bojanovicích

Katolický kněz. Na Přírodovědecké fakultě Masarykovy Univerzity v Brně vystudoval obor molekulární biologie a genetika, teologii studoval v Olomouci a v Bruselu. Zabývá se tématy evoluční biologie, lékařské etiky, životního prostředí a ekologie. Myslím, že v naší farnosti ho není třeba více představovat. Občas u nás slouží mši svatou nebo zpovídá. Také jste určitě mnozí četli některou z jeho knížek, například *Tančící skály*. Naposledy měl u nás přednášku letos 14. března pod názvem „Křesťan a ekologie“ Snažil se nám v ní přiblížit, jak naše náboženství může ovlivnit pohled na přírodu nebo příroda náš pohled na Boha. Velká účast posluchačů dala najevo, že o. Marek je člověkem, který nám má co říct. I proto zde uvádíme některé myšlenky z jeho přednášky.

Své povídání začal – s ohledem na dané téma – docela nečekanou otázkou: Kdo je to Bůh křesťanů?

Možíš se ptát: Kdo jsem já? A pokládá i druhou otázku: Kdo jsi ty, Bože? Na tuto otázku dostal odpověď: „Jsem, který jsem – mé jméno se nikdy nedozvíš!“ Bůh zůstane pro člověka tajemný, nepojmenovaný. Určitě ale přesahuje všechny naše myšlenky a představy.

Svatý Jan od Kříže na otázku Kdo je Bůh? říká: „Nemáš se spokojit s tím, co o Bohu víš, ale hledej to, co o něm nevíš!“ Cokoliv řekneme o Bohu, je nutné brát s rezervou, protože všim, co o Něm řekneme, popisujeme nepopsatelné, jsou to jen naše ubohá lidská slova. Vše, co o Bohu říkáme, je pouhou metaforou.

Židé vidí Boha jako Boha živého, jako někoho, kdo jedná v historii jejich života a jejich národy. My, křesťané, o něm mluvíme jako o nejvyšším spravedlivém, všemohoucím, všudypřítomném – jako by šlo spíše o definice než o živý vztah... Ale Boha přece nelze „zaškatulkovat“ ani rozzebrat. Ve 24. kapitole Lukášova evangelia se

emauzští učedníci po setkání se vzkříšeným Kristem ptají: „Copak nám nehořelo srdce?“ Očima Ježíše nepoznali, ale srdce jim dává najevo, že je to on.

Náboženství je způsob, kterým se díváme a kterým vnímáme tento svět. Pomáhá nám nacházet odpovědi na tyto otázky:

- 1) Kdo je to pro mne Bůh, jaká je moje víra?
- 2) Kdo jsem, odkud vycházím a kam jdu?
- 3) Jak mám správně jednat?
- 4) Jaký má te to svět smysl a odkud pochází?

A také – jak s tímto světem máme zacházet?

Dnes je na světě něco přes 6 miliard lidí a čistý přírůstek lidstva je 77 milionů lidí za rok. Zvířat je asi 45 tisíc druhů. Předpokládá se, že za několik tisíc let jich zůstane zhruba jedna polovina. Nám se to sice zdá dlouho, ale z hlediska biologického času je to chvilinka. Proč se tak děje? Proč taková devastace přírody?

- 1) Za všechno může naše touha po bohatství a pokroku.

- 2) Na vině je i „nastavení“ naší evropské civilizace – domněnka, že štěstí nám přinese hromadění věcí, které můžeme získat (štěstí ale je „*harmonie těla a duše*“ – Erazim Kohák).
- 3) To že si myslíme, že v přírodě není žádný duch, a tak si z přírody bereme vše, co se nám hodí...

Lym White – kritik křesťanství – říká: „Za devastaci světa mohou hlavně křesťané, protože se starají jen o svou spásu. Na přírodě jim nezáleží a země je jen jevištěm pro jejich cestu ke spáse, ostatní nevnímají...“

Proti tomu můžeme my, křesťané, vznést následující argumenty:

- 1) K devastaci přírody dochází až v 19. století a dál, a to díky vědeckotechnické revoluci, a to na celém světě, včetně států, které křesťanské nejsou.
- 2) Opravdu je cílem křesťana jen jeho spása? Ne: cílem je sám Bůh! Dobro máme konat ne výměnou za svou spásu, ale proto, že dobro je dobré!! A zlu se nemáme vyhýbat ze strachu před peklem, ale proto, že zlo je zlé!!

Hřích není jen naše soukromá záležitost, ale můj osobní hřích i svatost se promítá i do lidí a také do světa okolo mne. Pokud by šlo jen o naši spásu, tak bychom byli kalkulujícími hráči. „*Pokud člověk není v míru s Bohem, není ani v míru se zemí.*“ (Jan Pavel II.)

Česká televize s novým projektem Tančící skály

Česká televize připravila pro letošní podzim nový šestnáctidílný seriál určený především pro mládež s názvem TANČÍCÍ SKÁLY.

Po původu a smyslu světa a lidí pátrá věda, mystika i umění. Která pravda je ta pravá? Dokumentární seriál staví vedle sebe všechny tyto pravdy jako střípky mozaiky, která takto možná lépe poukazuje na Pravdu, která je za tím. Seriál nedává odpovědi, ale snaží se rozbít zjednodušující mýty a klást otázky. Provází a hledá Igor Dostálek podle scénáře Marka Orko Váchy a Jana Hanáka, v režii Jana Hanáka.

Pořad se vysílá od 5. září 2010 do Vánoc každou neděli v 11.10 na ČT 2.
www.tanciskaly.cz

Křesťané říkají, že mimo šetrnější zacházení s přírodou je důležitá i změna života. Svět náleží Bohu a nikoliv lidem! Dostáváme cosi svěřeného, ale pak máme vydat počet – viz podobenství o vinici nebo hřivnách. Čas, peníze, příroda – jsou to pro nás jen nástroje, možnosti, kterých máme využít k dobru.

Křesťané říkají:

- 1) Nám tu nic nepatří, jsme odpovědní Bohu. Jsme jen nájemci, hosté, přistěhovalci...
- 2) Bůh miluje stvořený svět. Po každém dnu stvoření viděl, že jeho dílo „je dobré“ (sr. 1. kniha Mojžíšova).
- 3) Svět je posvěcený událostí Vánoc: „Slovo se stalo tělem...“ Víme, že sám Bůh se oblékl do hmoty – stal se člověkem.

Svatý František z Assisi vidí, že příroda není jen místem, kde probíhá drama naší spásy, on vidí, že jsme s přírodou spojeni, protože máme jednoho Stvořitele. Slunce, měsíc, hvězdy, voda, oheň, vítr i smrt dostávají od něho názvy „bratr“ a „sestra“.

Stvořený svět můžeme chápat jako viditelné znamení neviditelného Boha a vyhubení každého dalšího tvora zmenšuje velikost Boží krásy v jeho stvoření.

Za krásu přírody máme Bohu děkovat, ale také si uvědomovat zodpovědnost, kterou před Stvořitelem za přírodu máme...

SVĚDECTVÍ

Prázdniny už jsou za námi, ale dnešní svědectví se k prázdninovému času ještě vrací, a ukazuje, že naše cesty někdy mohou být nečekaně hodně komplikované. Ale vždyť Bůh je s námi i na cestách...

Před několika lety jsem o prázdninách zámířil na brigádu do jednoho ostrovního státu v severozápadní Evropě. Původně tam měla jet moje dívka, ale ta nakonec kývla na nabídku ze Švýcarska, takže jsem místo ní jel sbírat jahody já.

Po přiletu na místo jsme se s kamarádem dozvěděli nepříjemnou věc. Protože sezona začala dřív, stavy se zaplnily a nás na brigádu, s níž jsme počítali, už nevzali. Přespávali jsme tedy v hostelu v Dublinu a přemýšleli, co dál. Po týdnu jsme se ocitli téměř bez prostředků. Museli jsme odsud rychle vypadnout, pokud jsme chtěli nějak přežít dlouhé tři týdny, které zbývaly do odletu letadla...

Na internetu jsme našli, že v jednom hotelu potřebují sílu do kuchyně. Vypsali jsme tedy žádost, odevzdali ji a odcházeli s příslibem, že se nám ozvou. Věřili jsme, že to bude tak do dvou dnů. Abychom to neměli daleko, postavili jsme si na jednom soukromém pozemku

v lese nedaleko městečka Kingscourt stan. Dobře jsme jej zamaskovali a doufali, že nás tam nikdo nenajde... Doma už mezitím všichni věděli, v jaké jsme se ocitli situaci, a začali se za nás modlit.

Nedaleko od místa, kde jsme se ukrývali, si ale chodily hrát děti. A tak se stalo, že nás jednoho dne objevily. Rychle se začaly všechny svolávat, takovou konstrukci stanu nejspíš v životě neviděly. Vypytávaly se, co tam děláme, a my po pravdě odpovídali, že stanujeme...

Večer ale jedno z dětí přivedlo svého otce. Byli jsme z toho vyklepaní, protože nám bylo jasné, že stanovat na soukromém pozemku se nesmí. Vysvětlovali jsme, že hledáme práci a čekali, co bude. Odpověď, kterou jsme dostali, jsme ale ani ve snu nečekali. „Já vám práci dám,“ řekl muž. Jak jsme se posléze dozvěděli, šlo o majitele stavební firmy v městečku Trim, vzdáleném od Kingscourt pár desítek kilometrů. Muž se o nás postaral, zajistil nám ubytování a já pak u něj pracoval celých pět let.

Takže - zoufale jsme hledali práci a řízením Ducha svatého si práce nakonec našla nás... ☺

M.J.

SLOVO PRO DUŠI

JEDEN BŮH STAČÍ

V různých diskuzích se občas objeví otázka, v jakého boha vlastně věřím. Proč křesťané svého boha nazývají jednoduše Bohem? Pro začátek si připomeneme jeden příběh z historie Židů před přijetím Desatera. *Izraelité byli Bohem zázračně vyvedeni z egyptského otroctví. Když se už začali radovat, že je Egypt za nimi, došlo k šokujícímu obratu ve vývoji situace. Najednou se za nimi objevilo faraónovo voj-*

sko. Dostali se do bezvýchodné situace. Před nimi Rudé moře, za nimi vojsko. Neměli kam utéct a bojovat se zatím nenačili. Umíte si představit podobnou situaci? Už jste někdy byli v koncích se silami? Už jste se někdy vzdávali naděje, že se váš životlepší?

Táta mi vyprávěl příhodu z mého dětství. Bydleli jsme na novém sídlišti ve Vyškově. Náš dům byl postaven jako jeden z prvních a kolem

se ještě stavělo. Toulali jsme se po stavbách a nacházeli různé zapomenuté věci. Tehdy se táta vracel domů výjimečně za světla. Už zdálky mne viděl, jak se krčím u zdi a proti mně starší kluk s tesařskou skobou (kramlí) v ruce. Jeho postoj vypovídal, že mne chce uhodit. A já se krčil u zdi a čekal, kdy přijde rána. Když jsem uviděl tátu, tak jsem se prý narovnal, stoupl na špičky a pak na něho křikl: „No tak pojď, frajere, ale nejdřív se podívej, kdo stojí za tebou!“

Židé byli v zoufalé situaci. Z jedné strany moře, z druhé egyptské vojsko v čele s faraónem. Neměli šanci. Jak to dopadlo? Mojžíš to popsal následujícími slovy. „*Tu se zvedl Boží posel, který šel před izraelským táborem, a šel teď za nimi. Oblačný sloup se před nimi totiž zvedl, postavil se za ně a vstoupil mezi tábor egyptský a izraelský. Jedněm byl oblakem a temnotou, druhým osvěcoval noc; po celou noc se jedni k druhým nepřiblížili. Mojžíš vztáhl ruku nad moře a Hospodin hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Vody byly rozpolceny. Izraelci šli prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva. Egyptané je pronásledovali a vešli za nimi doprostřed moře, všichni faraónovi koně, vozy i jízda. Za jitřního bdění vyhlédl Hospodin ze sloupu ohnivého a oblačného na egyptský tábor a vyvolal v egyptském táboře zmatek. Způsobil, že se zadřhla kola jejich vozů, takže je stěží mohli ovládat. Tu si Egyptané řekli: „Utečme před Izraelem, neboť za ně bojuje proti Egyptu Hospodin.“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vztáhni ruku nad moře! Vody se obrátí na Egyptány, na jejich vozy a jízdu.“ Mojžíš vztáhl ruku nad moře, a když nastávalo jitro, moře opět nabylo své moci. Egyptané utíkali proti němu a Hospodin je vehnal doprostřed moře. Vody se vrátily, přikryly vozy i jízdu celého faraónova vojska, které vešlo za Izraelci do moře. Nezůstal z nich ani jediný. Ale Izraelci přešli středem moře po suchu a vody jim byly hradbou zprava i zleva. Onoho dne zachránil Hospodin Izraele*

z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egyptány. Tak uviděl Izrael velkou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřili Hospodinu i jeho služebníku Mojžíšovi.“ (Exodus 14)

Co myslíte, jak se Židé cítili, když viděli egyptské vojsko pod zavírající se hladinou Rudého moře? Komu v té chvíli víc věřili? Jahvemu nebo faraónovi? Byli v té chvíli rádi, že je vede Hospodin? Byli v té chvíli spokojeni se svým Bohem? Nebo uvažovali, že k Jahvemu přiberou ještě nějaká palestinská či egyptská božstva? Stačil jim v té chvíli Hospodin?

Myslím, že nyní si můžeme připomenout znění prvního paragrafu Božího zákona. Co napsal Bůh svým prstem do kamenných desek na prvním místě? „**Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne.**“

Třetí měsíc putují pouští. Třetí měsíc pocítují ochranu, kterou jim zabezpečuje Hospodin. Ve dne je před agresivním sluncem chrání oblak, v noci jim svítí ohnivý sloup. Převěděl je přes Rudé moře a nyní je vybízí, aby si vybrali svého Boha. Na rozdíl od okolních národů je ale vede k tomu, že pokud chtějí jeho, pak má jedinou podmínku. Bude jejich jediným Bohem. Co za to nabízí? Co slibuje? O tom hovoří další přikázání. Ale i tento první obsahuje zaslíbení: „Pokud si zvolíš mne, nebudeš už žádné jiné služby potřebovat.“

Dlouho jsem první přikázání vnímal jako zákaz mít vedle Hospodina ještě jiné bohy. Ale později jsem pochopil, že každý z desíti paragrafů Desatera je vlastně Božím závazkem. Božím slibem. Co tedy slibuje Hospodin v prvním přikázání? Boží závazek z úvodu Dekalogu zní: **KDYŽ ZVOLÍŠ MNE, NIKOHO JINÉHO UŽ NEBUDEŠ POTŘEBOVAT!**

V čem je monoteismus, víra v jednoho Boha, tak výhodný? Stačí se podívat třeba do řecké mytologie. Na Olympu sídlili bohové, kteří mezi sebou zápasili o moc. Každý z nich měl na starosti jinou oblast života. Afrodita byla patron-

kou lásky, Ares byl bohem války, Hades měl na starosti podsvětí... Když chtěl prostý Řek řešit konkrétní příklad, potřeboval nejdříve zjistit, který z velkého zástupu bohů má jeho problém na starosti. A tak se například setkáváme s tím, že v době apoštola Pavla měli v Aténách pomník „neznámému bohu“ pro případ, že by na některého boha zapomněli... Jako křesťan takový problém nemám. Bůh, ve kterého věřím, obsáhne svou moudrostí, mocí i láskou všechny oblasti mého života.

Připomenu ještě jednu závazek, který popisuje hned úvod Desatera. Bůh v něm slibuje: **KDYŽ ZVOLÍŠ MNE, NIKOHO JINÉHO UŽ NEBUDEŠ POTŘEBOVAT!** Židé vzali Boha za slovo. Proto až dodnes na jejich bohoslužbách zaznívá tzv. Šema, která zní: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný“. Židům stačí

jeden Bůh už několik tisíciletí. I křesťané věří v jednoho Boha, který tvoří trojici – Bůh Otec, Bůh Syn a Duch svatý. Židé i křesťané věří, že je jen jeden skutečný bůh, jeden pán celého vesmíru. Židé mu dávají jméno JHWH, křesťané ho nazývají prostě Bohem s velkým „B“.

Hledáme-li Boha, vyberme si toho, který je schopen zvládnout jakýkoliv náš problém. Nedávno jsem četl zajímavý citát: **“Hledání Boha nám zabere celý život. Ale také dá celému našemu životu smysl.”** Vám všem, kteří se rozhodnete hledat Boha, přeji, abyste v tom hledání byli úspěšní.

prevzato z internetu, upraveno

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

POMOC TRPÍCÍM

Během staletí církev nikdy nezapomínala na Pánova naléhavá doporučení, že máme navštěvovat nemocné. Návštěva nemocného se rovná počtě prokázané samotnému Pánu. Bůh není od trpících nikdy daleko. Chceme-li si to sami vyzkoušet, musíme tento fakt umět odhalit. Proto ten, kdo se naučí trpět v lásce Boží, není ze života vyloučen, naopak přispívá k obohacení světa.

Prostřednictvím nemocných se setkáváte se samotným Pánem. Chtěl bych, aby vám mohl říci: „Byl jsem na obtíž a vy jste mi pomohli, byl jsem neužitečný a vy jste mě ocenili, byl jsem zohavený a vy jste uznali mou důstojnost, byl jsem od narození nemocný a ujali jste se mě.“

Nemocní a staří, postižení, a lidé odkázaní na pomoc druhých nám zvláštním způsobem dávají najevo, jak jeden druhého potřebujeme a jak jsme navzájem propojeni. Vzbuzují v nás solidaritu s bližním až do krajnosti

a lásku k němu. Teprve když nemocní již nejsou schopni ocenit pomoc, kterou jim poskytujeme, a projevit za ni vděčnost, stává se zcela zřejmé, jak nesobecká a obětavá musí být taková láska být. Nemoc a utrpení jsou vždy těžkou zkouškou. A i když se to může zdát nepochopitelné, svět bez nemocných by byl chudší. Chudší o přístup k bližnímu, chudší o nesobeckou a někdy dokonce heroickou lásku.

Takřka do každého domu vždy - dříve nebo později - vstoupí nějaké utrpení či nemoc. Zajisté je to zkouška, ale může to být i období výjimečného růstu a někdy také osvobození z jisté uzavřenosti a nedorozumění. Stojíme-li blízko nemocného člena rodiny, máme konkrétní příležitost vyjádřit lásku a také mu říci: zapomeňme na naše spory a smiřme se. A to vše beze slov, pouze gestem přítomnosti a laskavé a citlivé pomoci.

A vy, milé manželky, manželé, děti a přátelé nemocných, vy jste jako ti, kteří přiváděli nemocné k Ježíši - trpíte s nimi jejich nemocí, jejich bezradností a fyzickým postižením. A trpíte o to více, jedná-li se o postižení mentální nebo nevyléčitelné.

Vaše pomoc může spočívat i v modlitbě s nemocným nebo ve vyhledávání dalších osob, které by mu poskytly duchovní útěchu - kněží, jáhnů, řádových sester, přátel laiků nebo lidí pověřených pastorační službou u nemocných.

Lidé, kteří chodí navštěvovat nemocné, mají zásadní úkol. Nepodceňujeme lidskou a duchovní energii, již jsou nemocní často obdařeni. Spolu s nimi spolupracujeme na milosti utrpení.

Při každém závažném onemocnění zpravidla procházíme spolu s nimi obdobími, kdy zcela ztrácíme odvahu a vyrůstá v nás otázka smyslu lidského života, protože se z něj cítíme vytrženi. Za těchto okolností je nemocným velkou podporou tichá přítomnost modlících se přátel. Avšak pouze setkání s Bohem bude schopno

i hluboce zraněnému srdci poskytnout slova nepopsatelné naděje.

(Jan Pavel II: Nebojme se pravdy)

BEZ ÚTĚCHY NEMŮŽEŠ ŽÍT

Útěcha však není alkohol, prášky na spaní, injekce, které tě omámi a pak tě znovu svrhne znovu do ještě temnější noci.

Útěcha není záplava slov.

Útěcha je jako zklidňující mast na bolavou ránu, jako měkká dlaň na tvé hlavě, která tě konejší.

Útěcha je jako dobrotivý obličej v tvé blízkosti, který rozumí tvým slzám, který slyší i tvé utrápené srdce, který u tebe zůstane v tvé bolesti a zoufalství a ukáže ti pár hvězd.

(Phil Bosmans)

připravila Mirka Červenková

VZDĚLÁVÁME SE

VYZNÁNÍ VÍRY II. - Věřím v Boha Otce

*Milí přátelé,
dnes budeme pokračovat v naší další sérii tentokrát věnované Vyznání víry (Credo). Za průvodce jsme si zvolili Katechismus katolické církve (KKC). V minulém díle jsme se seznámili s tímto církevním dokumentem; nyní se již budeme věnovat samotnému Vyznání víry, tzv. apoštolskému (tomu kratšímu ©).*

První část Vyznání víry zní „**Věřím v Boha Otce všemohoucího**“ (KKC 198–421). Podívejme se na tuto větu podrobněji.

Věřím v Boha... (čl. 199-231)

Celé Vyznání mluví o Bohu. Jestliže mluví také o člověku nebo o světě, pak vždy ve vztahu

k Bohu. Je to podobné jako v Desateru – i tam se jednotlivá přikázání vztahují k tomu prvnímu.

Křesťanství vychází z víry Izraele, kterému Bůh zjevil své jméno – „Jsem, který jsem“ (Ex 3,14) a také to, že je Jediný (1. přikázání Desatera – Dt 6,4n). Víra v Boha se tedy chápe jako lidská odpověď na Boží zjevení. Bůh nás zve, abychom s ním přebývali a vytvářeli společenství. Bůh se v dějinách Izraele projevuje jako ten, kdo je stálý a věrný, i když se lidé od něj odvrací. On vždy čeká s otevřenou náručí... Věřit v Boha nemůže být chápáno jako „něco za něco“, ale jako dobrovolná odpověď na poznání Boží lásky. Samozřejmě víra je také dar a milost, kterou paradoxně dostáváme také od Boha, abychom v něj mohli věřit.

...Otce... (čl. 232-267)

Jako křesťané jsme pokřtěni „**ve jménu** Otce i Syna i Ducha svatého“, nikoli „**ve jménech**“ – tím se dostáváme k ústřednímu tajemství naší víry – nejsvětější Trojici. Tato pravda víry (dogma) má tři důležité aspekty:

1. Trojice je jedna – nejedná se o tři bohy, ale o jednoho Boha ve třech osobách, jež mají stejnou podstatu. Božské osoby se nedělí o jediné božství, ale každá je úplně celý Bůh.

2. Božské osoby jsou od sebe odlišné – tyto osoby nejsou jen odlišné podle jména, ale hlavně podle svého původu: Otec plodí Syna, Syn je plozen, Duch sv. vychází z Otce i Syna. Božská jednota je trojjediná.

3. Božské osoby jsou ve vzájemném vztahu – pro pochopení můžeme využít přímeru sv. Bonaventury: představte si situaci obdarování, je zde dárce (Otec), obdarovaný (Syn) a dar (Duch svatý). Všechny tyto tři osoby jsou ovšem JEDNO, protože mají stejnou podstatu.

Další možností pro lepší pochopení tajemství Trojice je tzv. Augustinova teorie vnitrobožských vztahů:

Všechny božské osoby mají stejnou podstatu (přirozenost), která je jedna jediná a nedělitelná. Proč tedy hovoříme o třech osobách? **Pojmenování osob** nebo jejich rozlišení při zachování jednotné podstaty je možné jen pomocí **rozlišení vztahu** – Otec je Otcem jen proto, že má Syna a Syn je Synem, protože má Otce. Naproti tomu u nás lidí je to naopak – jsem osobou, i když nejsem např. otcem. Tedy první Božská osoba je osobou, protože je Otcem. Tři Božské osoby tedy neexistují jako osoby samy o sobě (jako my lidé), ale právě ve vzájemném vztahu.

K lepšímu pochopení rozdílnosti osob a naproti tomu stejné podstaty nám může pomoci starověký příměr o cestě: cesta z Atén do Pereje je stále stejná, ale je vždy reálně jiná, podle toho, kterým směrem se jde, např. do kopce nebo z kopce. Nebo jinak z hlediska

horolezce: Mount Everest je stále stejný a tentýž, i když se na něj díváte z jižní nebo severní strany.

...všemohoucího... (čl. 268-278)

Tato Boží vlastnost má velký význam pro náš život: Bůh všechno stvořil a dále řídí. Tedy nenechal svět napospas „osudu“. On není tím, kdo pouze nečinně přihlíží, jak se jeho stvoření dále vyvíjí.

Tato všemohoucnost ale není svévoli, protože veškeré Boží vlastnosti jsou také jeho podstatou. Rozlišení Božích vlastností je pomůckou pro nás lidi. V Bohu tvoří vše jednotu, to znamená, že nemohou být dvě protichůdné vlastnosti, např. svévole a spravedlnost.

Víra v Boha všemohoucího může být podrobená zkoušce – člověku se může zdát, že Bůh je daleko a nereaguje na jeho prosby a na jeho trápení. Toto přece poznal i sám Ježíš na kříži, ale vytrval, aby dokonal dílo Boha Otce a aby dal nám lidem největší důkaz lásky (srv. J 3,16). Paradoxně Bůh svou všemohoucnost zjevil ponižením svého Syna a jeho zmrtvýchvstáním.

Pro dnešek bylo snad myšlenek dost. Příště budeme pokračovat o Bohu Stvořiteli nebe i země.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Zdroje:
Katechismus katolické církve (KKC)
Jako v nebi, tak i na zemi. Náčrt trinitární teologie, C. V. Pospíšil

ALOIS NEŠPOR

Během prázdnin jsme měli možnost často vidět u oltáře mezi ministranty našeho bohoslovce Aloise Nešpora. Využila jsem příležitosti a požádala jsem ho o rozhovor. Tady je.

• Jaká byla cesta Tvého povolání - vstupu do semináře?

Do semináře jsem vstoupil až ve 26, jsem tedy ono „pozdní povolání“, jak se nazývají ti, kteří jdou do semináře později než po maturitě. Dříve totiž doplňování kněžských řad zajišťovaly buď „malé semináře“ (něco jako dnešní gymnázia) nebo ministranti, kteří měli před sebou kněžské vzory při službě u oltáře. A u mě platí ta druhá možnost. Služba u oltáře a kněží, kteří byli či jsou v mé bývalé farnosti - ať už to byl P. František Puchnar, pozdější spirituál v olomouckém semináři, nebo P. Stanislav Kovář, který je farářem v mé bývalé farnosti dodnes - byli pro mě impulsem v tom, že jsem už od malička tu a tam přemýšlel o tom, zda se nestát knězem taky.

Po studiu na stavební průmyslovce v Hodoníně jsem ale neuvažoval o tom, že bych se dal na duchovní povolání, chodil jsem s holkou, nastoupil na strojní fakultu do Brna a nic nenasvědčovalo tomu, že by se můj život měl nějak zásadně změnit. A právě při studiu na vysoké škole, kdy člověk ve čtyřicetiletém věku už trochu rozumu, žil ve velkém městě a mohl nasbírat jiné zkušenosti než na vesnici, jsem se začal dívat na svět trochu jinak.

Poznal jsem v té době, že materialismus, za kterým se svět tak žene, člověka nenaplní. Bude stále nespokojený a nešťastný, i když bude obklopen spoustou věcí, které mu na malou chvíli udělají radost. A ani technický rozvoj toho nedosáhne. Přesně jako vyznává sv. Augustin: „*Fecisti nos ad Te et inquietum est cor nostrum donec requiescat in Te*“ („*Stvořil jsi*

nás pro sebe a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“)

Tehdy jsem pochopil, že mě láká úplně něco jiného, něco, co mi svět dát nemůže... a co mi může dát pouze Bůh. Pár měsíců jsem ještě s touto myšlenkou bojoval, než jsem pochopil, že Bůh chce, abych byl knězem.

Pak už to bylo celkem rychlé - návštěva biskupa, psychotesty v Praze, znovu pohovor u biskupa a přijetí do Teologického konviktu a o rok později do semináře v Olomouci.

• Jaký je život seminaristy - běžný denní režim?

Ráno se vstává na 6.15, kdy v kapli začínají ranní chvály a rozjímání, pak je mše svatá a následuje snídaně. Po snídani se jde na fakultu, kde probíhá od půl deváté asi do půl jedné výuka. Po návratu je oběd a chvíle volna, kdy si můžeme zajít do města nebo na procházku, pokud není odpolední studium na fakultě. Od tří hodin odpoledne do šesti pak je v domě samostudium, kdy bohoslovci mají prostor pro to, aby se mohli v klidu učit. Následují nešpory a večeře. Po večeři se může sportovat nebo jít na vycházku do parku. Čas od osmi večer do devíti je vyhrazen opět pro studium či duchovní četbu. V devět následuje příprava rozjímání na další den a modlitba kompletáře, který uzavírá den, a pak následuje do dalšího rána mlčení (silentium), kdy už je v celém domě klid na spánek.

V sobotu a v neděli je pak odpoledne volno, čehož bohoslovci využívají pro své soukromé potřeby, učení, dohánění spánkového deficitu či pořádání výletů a setkání u kávy.

Protože o víkendech je poměrně hodně akcí, volných víkendů v semináři není moc.

• Jak často a jakými způsoby se můžete už teď zapojovat do života církve?

Seminaristi se do života církve zapojují postupně, hlavním cíle je však příprava na kněžskou službu. Viditelnou větší možností zapojení získávají bohoslovci až na konci 4. ročníku, kdy přijímají službu akolytátu, a mohou tedy věřícím rozdávat svatě přijímání i ve své farnosti.

Jinak od začátku mohou pomáhat s přípravou různých pobožností (křížové cesty, adorace, a podobné) a dalších akcí, ale do vlastního jáhenského či kněžského svěcení jsou poměrně dost limitováni.

Problémem také je, že se bohoslovci ve své farnosti objeví většinou na víkend jednou za měsíc či dva, kdy se může jet ze semináře domů. Možnost více pomoci svému faráři se naskytuje zejména při velikonočních obřadech, kdy bohoslovci ve svých farnostech pomáhají s liturgií a přípravou na největší křesťanské svátky.

K zapojení do života církve slouží také prázdninové praxe. Zhruba polovinu prázdnin většinou strávíme praxí na faře, v hospici nebo sociálním ústavu, mezi mládeží, na biskupství či práci. Máme tak během několika málo týdnů možnost nahlédnout, jak to ve světě chodí. Jakou praxí bude mít záleži na tom, v jakém je ročníku.

• Máš čas na svoje koničky (jak trávíš svůj volný čas)?

Protože volného času není zase tolik, tak si musím dost vybírat, které koničky a jakým způsobem svůj volný čas budu trávit. Také se koničky během pobytu v semináři mění s tím, jak člověk dozrává.

Dost volného času jsem trávil u počítačů, protože jsem do konce letošního roku měl na starosti v semináři počítačovou síť a seminární stránky. Většina bohoslovců má totiž v semináři přidělenou celoročně nějakou službu, kterou vykonává.

Rád poslouchám vážnou hudbu a také gregoriánský chorál, který zpíváme občas při mši svatě. Mám v semináři příruční knihovničku a tak rád sáhnu po kvalitní knize, na kterou mám

vyhrazený čas vždy večer, než jdu spát. Mezi mé oblíbené autory patří především G. K. Chesterton, Bruce Marshall a Michael D. O'Brien.

Snad jediný pořad v televizi, který se snažím pravidelněji sledovat, je fotbalová Liga mistrů.

A to díky tomu, že v semináři je povoleno společně sledování pouze sportovních přenosů. Na fotbal se nejen dívám, ale jdu si jej rád zahrát i na hřiště, stejně jako florbal nebo v poslední době stolní tenis.

• Mohl bys představit studium teologie, co Tě nejvíc zajímá?

Studium teologie začíná na fakultě až ve 3. ročníku. První dva ročníky jsou zaměřeny na zvládnutí jazyků a filosofie. Další tři na studium dogmatiky, morálky, církevního práva, a další spousty předmětů, které bohoslovec musí zvládnout, aby byl vůbec ukotven a pevný v tom, co katolický kněz má znát a co překládá učitelský úřad církve.

Každý by měl mít pevný základ a každý kněz či bohoslovec se většinou postupně kloní k nějaké názorové skupině, která je v církvi a která je mu blízká.

Mě osobně je blízký tomismus, což je filozofický a teologický směr vycházející z názorů sv. Tomáše Akvinského, který je považován za největšího křesťanského myslitele všech dob.

Dále také mě velmi oslovuje sv. Augustin a z novodobých teologů kardinál John Henry Newman, který byl v září prohlášen za blahoslaveného, či český dominikán Reginald Dacik.

Velkým vzorem je pro mne také současný papež Benedikt XVI. Po vydání jeho mota propria Summorum pontificum jsem se začal zajímat o mši svatou v tradiční latinské formě (tridentská mše svatá) a celkově více o liturgii, se kterou je tak úzce spjata katolická církev a každý z nás. Liturgie (slavení mše svaté) je totiž nejdůležitější pro náš křesťanský život, protože je základem duchovního života. Z ní tryskají nekonečné Boží milosti, které se nám nabízejí skrze nekrvavou oběť Ježíše Krista.

• Ministranti si pochvalovali společný výjezd - jak se líbil Tobě?

Jsem moc rád, pokud jsou kluci také spokojeni. Mě se letos moc líbil. Jednak proto, že průběh proběhl bez konfliktů, byli jsme v krásném prostředí, byla tam dobrá parta ministrantů i vedoucích. I když letos asi nejvíc hrozilo, že se nikam nepojede, protože jsme nemohli najít ochotné lidi, kteří by nám pomohli. Každopádně díky všem za hezký týden na lukovské faře!

• Jak trávíš prázdninový čas?

Jak už jsem se zmínil výše, podstatnou část prázdnin nám zabírají různé praxe a činnosti spojené se seminářem. Pak tu mám týden s ministranty, a zhruba dva týdny na začátku července se jezdí po pramicích. Tam je třeba

také bohoslovců, protože většinou primice po stránce liturgické zajišťují právě oni.

Pak je taky dobré si užít volna a dovolené, kdy nejsme v semináři a jak se říká, vyčistit si hlavu. Studium je velmi náročné, stejně jako bydlení bohoslovců pod jednou společnou střechou. Občas přijde prostě „ponorková nemoc“, takže strávit někde v lese či na horách týden je úplně ideální. Někdy je ale taky potřeba trávit prázdniny studiem, když se zrovna nestihá, protože zkouškové období končí začátkem září a je třeba tu a tam dodělat nějakou zkoušku.

Děkuji Aloisovi za ochotné zodpovězení otázek i za službu ve farnosti. Přejeme mu hodně sil při studiu a Boží pomoc pro všechno, co je před ním.

A. Tlachová

srovnat. A tak často dochází ke konfliktům a hádkám o neschopnosti Evy udržet domácnost v pořádku...

Jiný příklad: *Jana je na mateřské dovolené a každý den čeká, až se její muž Jan vrátí z práce a ona mu poví, co všechno celý den s dětmi dělala. Je pro ni však těžké přijmout, že se Jan vrací z práce čím dál později. Dokonce časem zjistí, že se každý den po práci zastaví na pivo. Trápí se, že ji muž už nemá rád, co s ní a s dětmi bude, jestli ji opustí... Na Janiny otázky, proč už to není jako dřív, co ho do té hospody táhne..., odpovídá Jan podrážděně. Jana se však nevzdá a krizi přijímá. Začne o svém muži více přemýšlet a méně mluvit. A to je ta správná cesta. Po čase se situace změní, protože Jana, když se Jan vrátí z práce, počká, až on začne mluvit sám. Ví, že potřebuje chvíli klidu, a také chce něco říct sám...*

Existuje však nebezpečný manévr. Manipulace z pozice strádajícího. Obecný psychologický manévr, kterým se nejčastěji vyjadřuje závislost na své představě soužití. Každý z partnerů má

pocit, že krizi více trpí právě on a má proto právo dávat najevo svoji nespokojenost. Dělá to proto, aby tomu druhému konečně došlo, co mi způsobil a tím ho přinutil, aby se více angažoval na překonání krize (samozřejmě podle mých představ). A tak často dochází ke křiku, k hádkám, vycitání, nemluvení.... Tyto reakce mohou velmi narušit, někdy i zničit rodinu.

Příklad: *Martínek je nemocný. Maminka Marta celou noc nespala, protože Martínek má horečku, trápily ho špatné sny, zvracel a dvakrát mu musela převléknout propocené pyžamko... Marta je ráno unavená a chce, aby manžel Jakub šel s Martínkem k doktorovi a zůstal s ním doma. Jakub má však v práci důležitou schůzi a nemůže zůstat doma. Marta dává Martínkovu nemoc za vinu Jakubovi, protože mu včera nezval do školky miku a ráno byla zima. Navíc ona celou noc nespala a má také povinnosti v práci...*

Krize manželství je obsáhlé téma, ale více si o tom povíme zase až v příštím čísle Cesty.

Zpracovala Kamila Košutková

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

Jak už bylo zmíněno v minulém čísle Cesty, letošní dovolené v Dolomitech se účastnil také PhDr. Josef Zeman. Připravil pro nás několik přednášek. Pan Zeman se věnuje problémům v manželství a na toto téma nám opravdu měl co říci. Pracuje v Brně v manželské poradně. Myslím, že večer věnovaný na téma krizi v manželství zaujal všechny jeho účastníky. Nabízím některé myšlenky podle poznámek z přednášek.

Bezpečné a nebezpečné krize v křesťanském manželství

V minulosti pojem krize znamenal bitvu, která rozhoduje o výsledku války, rozhodující fázi nemoci... Krize vzniká v důsledku podmínek, které nemáme pod kontrolou a vyžaduje neodkladné řešení.

V manželství nemůže nedocházet ke krizím. Krizi v manželství můžeme vnímat jako neštěstí, cítíme se ohroženi, ale lepším řešením je krizi přijmout jako impulz. Je to šance dostat se dál, jít dál...

Rozhodující je postoj ke krizi. Manželé se cítí ohroženi např. že už nejsem pro druhého dost dobrý, partner má na mě čím dál méně času, ztratil jsem zaměstnání... nechci řešit narůstající problémy a nepříjemnosti. V manželství obvykle

narůstající nepříjemnosti a nedorozumění přičítáme tomu druhému. Máme tendenci více uvažovat o partnerovi než o manželství. A jakoby automaticky předpokládáme, že kdyby byl partner jiný, bude naše manželství lepší. Co to však je přemýšlet o manželství a ne o partnerovi? Na to je celkem jednoduchá odpověď. Je to odpověď na otázku, co mohu udělat malého pro naše manželství, aby bylo méně napětí, nespokojenosti...

Příklad: *Evě a Tomášovi se narodila dvojčata. Eva má opravdu plné ruce práce, aby uspokojila potřeby dětí. Na úklid v domácnosti jí nezbývá ani síla ani čas. Její puntičkářský manžel Tomáš se však s touto situací nemůže*

VZPOMÍNKA NA BISKUPA MONS. JAROSLAVA ŠKARVADU

V neděli 5. září byla v našem kostele sloužena mše sv. za nedávno zesnulého o. biskupa Jaroslava Škarvadu. Byla to děkovaná mše a zároveň vzpomínka – o. biskup byl naším průvodcem při svatořečení Anežky české v Římě, v listopadu 1989 – spolu s naším rodákem o. Petrem Esterkou.

O. Jaroslav nás tehdy seznámil s historií Vatikánu a celého Říma. Prožili jsme spolu několik dní – byl velmi laskavý, přátelský a také humorný. Když se nám představil svým jménem, jedna z našich farnic zvolala: „Otče, to je takové zvláštní jméno, no to si snad ani nezapamatujem.“ On pohotově odpověděl: „Ale ano, řekněte si škaradá voda.“ Když jsme se loučili, ptali jsme se: „Otče, a odkud vy tam u nás pocházíte?“ Chvilí se zamyslel a řekl: „No víte, já jsem tam z těch Dolních Bojanovic.“ Díky, otče Jaroslave, za vše, čím jste nás

obohatil. Věříme, že Vás Pán přijal mezi své vyvolené a prosíme - „Odpocinutí věčně dej mu, Pane, ...“

Jaroslav Škarvada se narodil 14. září 1924 v Praze. Kněžské svěcení přijal v roce 1949 v Římě. Moc u nás převzali komunisté, takže se nesměl vrátit do vlasti a čtyřicet let tak musel zůstat v exilu. Po internaci kardinála Berana v Římě v roce 1965 se stal jeho sekretářem. Od roku 1968 působil v kněžské službě ve prospěch českých krajanů v exilu. V roce 1983 ho papež Jan Pavel II. vysvětil na biskupa. Po listopadové revoluci se na pozvání kardinála Tomáška vrátil domů. Byl jmenován pražským světícím biskupem. V roce 2003 mu prezident republiky udělil Řád T. G. Masaryka III. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva. Zemřel 14. června 2010, je pochován v Praze na Břevnově.

Vojtěška Kršová

H - HOMÍLIE (Promluvy)**Tomáš Špidlík: Vatikánské promluvy s humorem****Nakl. Refugium Velehrad - Roma, 222 stran**

Nedělní zamyšlení kardinála Špidlíka jsou publikací dosud nevydaných promluv, které pronesl ve Vatikánském rozhlase. První kniha, která vychází posmrtně, podtrhuje Špidlíkovo typické charisma: hovořit o existenčních tématech s moudrým a humorným nadhledem.

ÚRYVEK Z KNIHY:**Východisko**

Jela slečna autem do města. Zaparkovala před obchodem, vstoupila dovnitř, po chvíli vyjde ven a volá policii: „Pane inspektore, zaparkovala jsem auto a šla nakoupit. Když jsem vyšla ven, velké překvapení...“ - „Ukradli vám auto?“ - „Auto ne, ale ukradli mi volant, pedály, prostě všechno.“ - „Nějací divní zloději! Povězte, kde jste, já tam někoho pošlu.“ Ale za malou chvíli volá slečna znovu: „Pane inspektore, nikoho neposílejte! Já jsem si omylem sedla na zadní sedadlo.“

Žert je možná nepovedený, ale něco užitečného nás učí: ke všemu je potřeba přistupovat ze správného východiska, jinak se namáháme zbytečně.

Platí to i o každém styku s lidmi. Někdy se divíme takto: „Jak to, že vy s tím člověkem dobře vycházíte? Mně jde na nervy, jen když ho vidím.“ - „Neuměl jste s ním dobře začít, hned jste ho podráždil a z toho pak rostou antipatie.“ Svého času vyšla kniha Získávejte si přátele. Je plná dobrých rad. Začíná tou, kterou autor považuje za základní: Nežádejte po lidech to, čeho nejsou schopni, zvláště, když jsou to maličkosti. Uvádí příklad někoho, kdo nikdy neodpovídal na dopisy. Přestávali mu všichni psát. Jen jeden pokračoval a adre-

sát mu byl za to velmi vděčný, stal se jeho dobrým přítelem.

Dokážeme-li člověku pomoci, aby mohl uplatnit to, co dovede, je nám za to vděčný. Naopak zase vzroste antipatie, rozjítíme-li v něm to, co ho bolí. Musíme být taktí. Slovo tactus znamená dotyk. Být taktí je tedy umění správně se dotýkat. Z hmotného hlediska je to vlastnost ošetřovatelů nemocných. Mají např. obrátit ležícího z jednoho boku na druhý a on sténá, že ho všechno bolí. Ale chce, aby to udělala jistá ošetřovatelka, protože ona vycítí, kde se smí dotknout těla, aby to co nejméně bolelo. Víc však než tělo jsou citlivé lidské duše. Dotýkají se jich slova a jednání druhých.

OS - OSOBNOSTI SVĚTA**Michka Assayas: Bono o Bonovi Nakl. Portál, 317 stran**

V knize rozhovorů se ze svých životních postojů vyznává frontman skupiny U2 a známý aktivista, který se vytrvale zasazuje o pomoc hladovějícím v Africe. Otázky, zabývající se Bonovým soukromím, stejně jako setkáními s papežem Janem Pavlem II. nebo Georgem Bushem, otázky týkající se úspěchů i neúspěchů skupiny U2, filozofie, náboženství, politiky, ale i lásky a naděje pokládá francouzský novinář Michka Assayas, který s Bonem udržuje přátelství už dvacet pět let.

P - PRÓZA**Josef Toman: Sokrates Československý spisovatel, 482 stran**

Román Sokrates zavádí čtenáře do doby největšího rozkvětu i následného úpadku Athén, na jejichž pozadí se před námi rozvíjí Sokratova životní dráha se strhující přesvědčivostí. Kniha nám představuje též řadu dalších historických postav, jako byli filozofové Platón, Amaxadorás, sochař Feidiás, nezkrtný Alkibiades, vůdce 30 tyranů Kritiás a jiní.

Mirka Červenková

BIDLO

„Ty, chtěla bys být také velká jako já?“ tuhle otázku položila Jana už mnohokrát. Pak trpělivě čekala, i když už dopředu věděla, že některé dívky odpoví s krutou upřímností „ne“ a jiné trochu váhavě, protože nechtějí způsobit bolest, pronesou: „Já nevím, někdy třeba ano.“

Občas se pokoušejí usmát, ale Jana bezpečně ví, že si všechny myslí, že je to dobře, že tolik nerostou. Jana už od první třídy byla větší než všechny děti a poslední roky to vypadá, že se snaží dohnat svého stodevadesáticentimetrového tatínka. Vždycky si říkala, proč zrovna musela zdědit po tátovi výšku. Lepší by přece byly jeho husté, černé vlasy nebo jeho smysl pro humor v každé situaci.

Až do třináctých narozenin jí to bylo celkem jedno. Ale v den jejich třináctých narozenin přijela na návštěvu teta z Jičína. Byla to cílá a rázná osoba, kdecu znala, všude byla a nikdo jí její názory nikdy nevyvrátil. Sotva Janu po dlouhé době spatřila, spráskla ruce: „Propána, holka, z tebe se ale stalo bidlo! No nic, hlavně že jsi zdravá.“

Z jejího hlasu však bylo znát útrpnost a Jana po celou dobu tetiny návštěvy cítila, jak po ní teta neustále pokukuje. Navíc večer zaslechla, jak teta hovoří na chodbě se sousedkou: „Ta bude jednou nešťastná pro tu svou výšku, dejte na mě, taková ženská to bude mít v životě těžké...“

Jana se aspoň pokoušela trochu shrbit, skláněla hlavu a jenom tiše pozorovala, kdo si jí všimá, kdo se jí bude smát. Marně jí maminka přesvědčovala, že si svým hloupým chováním jen škodí. Že si jí nikdo nevšímá, že jen ona sama v sobě pěstuje mindrák. Jana uznala, že je to pravda, ale jakmile vešla do třídy, přepadla jí znova beznadějí. Vždyť ostatní holky převyšovala nejmiň o půl hlavy.

Třeba taková Vendula. Drzá, pořád rozesmátá, nikdy jí žádný problém dlouho netrápí. A přitom tak mrňavá. Kde se v té malé holce bere tolik odvahy a rozhodnosti, vždyť ona přece musí prožívat pravý opak toho, co Jana.

Jednou si Jana dodala odvahy. „Ty, Vendy, chtěla bys trochu vyrůst, chtěla bys být jako já?“

Vendula se na ni pozorně podívala. Už chtěla zcela bezelstně odpovědět, že ne, když si všimla vyčkávavého pohledu Jany a v něm skrytý žal a obavu z toho, co uslyší.

„To víš, že jo, vždyť jsem takový trpaslík.“ A v tom přišel ten nápad: „Aspoň bych hrála lip volejbal!“ Řekla to tak srdečně a přesvědčivě, až jí to samu zarazilo. Vždyť je opravdu malá, neškodilo by několik centimetrů navíc. Určitě by se s tím, co umí, dostala do školního volejbalového celku.

„Taková výška, to je přímo dar z nebes. Proč vlastně neděláš nějaký sport? Proč své výšky nevyužiješ? Můžeš hrát volejbal, basket, skákat do výšky nebo dálky.“

Jana ohromeně hleděla na toho prcka Vendulu. Proč vlastně opravdu něco nedělá? Vždyť hrála o prázdninách volejbal na táboře a docela jí to šlo. Proč by to nemohla zkusit znovu? V hlavě se jí rojilo tisíc myšlenek a zmohla se jen na jediné: „Ty myslíš, Vendy, že bych mohla...?“

„No jasně, minulý týden zrovna hlásili, že hledají nové holky do školního mužstva volejbalu. Trénink mají každou středu v tělocvičně. Zkus to!“

Rozešly se a Jana byla spokojená. Ten nápad s volejbalem se jí zamlouval čím dál víc.

Ve středu se opravdu se srdcem v krku vydala do tělocvičny. Ječící tlupa rozesmátých holek ji okamžitě přijala mezi sebe. Když pak nesměle pokukovala po ostatních, mindrák z výšky byl ten tam. Zjistila, že tři hráčky z deváté třídy jsou dokonce vyšší než ona a že její výška se tady bere jako velké plus pro celé mužstvo.

Ahoj kluci a děvčata,

určitě už jste si všimli, že každý člověk je jiný. Někdo vysoký, jako Jana v našem příběhu, druhý zase malý, další je manuálně zručný, umí pěkně malovat a jiný má zase nadání hudební nebo na sport. Teď, když jste začali chodit do školy, je ta různost víc vidět. A tak možná, že jste si někteří z vás položili otázku: „Proč jsem já nebo někdo jiný takový, jaký je?“ Přestože

jsme tak různí, tak každý má určité místo v životě a také se se svými schopnostmi můžeme pěkně doplňovat. Ale hlavně, každého, bez ohledu na to, jaký kdo jsme, má Bůh rád a každý člověk má Božích očí cenu.

A tak vám přejeme, ať se vám v novém školním roce daří.

Přinášíme také malé ohlédnutí za prázdninami:

ZACHRAŇTE SRDCE SVĚTA! - Letní tábor 2010

I letos, jako ostatní předešlé roky, jsme se s dětmi vydali na letní stanový tábor.

Dne 7. července byl brzy ráno přistavený autobus pro děti a odjíždělo se, ne zrovna za moc teplého počasí, od Orlovny. Cesta byla veselá a všichni se těšili, až dorazí do cíle. Proč? Protože náš tábor ležel kousek za malou vesničkou jménem VÍSKY, kde jsme byli poprvé.

Po příjezdu se děti „zabydly“ a vydaly se plnit první úkol, ve kterém měly zjistit informace o malé „dědince“ Visky.

Nad lesem se skláněl večer a děti se už pomalu chystaly jít spát, když v tom něco slyšely. Ozvala se velká rána a v dáli viděli červený záblesk... Bylo ticho! Nikdo už neslyšel tlukot země a to proto, že srdce této země PUKLO. V tu chvíli se děti proměnily v bojovníky, kteří bojovali o to, aby srdce zase začalo BÍT!

Naše táborníky a jejich „strážné anděle“ čekalo při tomto pokusu o záchranu mnoho překážek, jež museli překonat. Zároveň skupinky musely spolu táhnout za jeden provaz, aby srdce zachránily.

Určitě je provázela únava, protože to byl nelehký úkol, ale podařilo se! Díky velké snaze všech skupinek jsme srdce světa ZACHRÁNILI!!!

V sobotu 17. 8. 2010 nás čekal ještě jeden nelehký úkol - sbalit tábor. I tento se podařilo splnit bez potíží a potom již následovala cesta k domovu.

Některé děti byly na táboře poprvé, jiné už víckrát, ale všichni jsme se shodli, že nám na táboře něco chybělo a to... KAPKY DEŠTĚ... Proč? Protože praví táborníci musí použít gumáče, pláštěnku a být pořádně špinaví, aby maminky doma měly radost. ☺

Růžena Pinková

Velké poděkování patří vedoucím i všem ostatním, kteří tábor připravili a kteří věnovali svůj volný čas a energii pro dobrou věc.

Ministranský výlet

V termínu od 8. do 13. srpna nás 11 ministrantů se 3 vedoucími - Aloisem Nešporem, jeho kamarádem bohoslovcem Michalem a Šimonem Bačou odjelo na faru v Lukově u Znojma, kde jsme strávili krásných 5 dnů.

Každý den začínal drezúrou v plavkách na hřišti. S vyplazenými jazyky a rostoucími chutěmi jsme se potáceli na faru do pokojů, kde následoval úklid ve vojenském stylu - kominky, zarovnané rožky, karimatky přesně na místě,...

Neúspěšně kandidáty čekalo za „odměnu“ nádobí. Pak následovala vytoužená snídaně. Po snídani jsme absolvovali buď bláznivé výlety nebo hry v lese. Na jeden den za námi přijel o. Petr, se kterým jsme úspěšně absolvovali celodenní výlet na vyhlídku.

Celý týden se nám vydařil, počasí prálo. Ani mraky otravných mušek, které štípaly ostošest, nám nezkazily náladu. Co je nutné vyzdvihnout,

je dobré jídlo od našich unikátních kuchařek, na které byli nominováni naši bohoslovci.

Všem vedoucím za to patří velké díky.

ministranti

V tajence zjistíte název diecézního programu, který pro letošní rok vyhlásilo brněnské biskupství. Tento program má napomoci našemu poznávání Bible

1.		Místa, kde se sedí v kostele
2.		Jedna ze svátostí, většinou se uděluje na začátku života
3.		Ten, kdo slouží mši
4.		Bohoslužba
5.		Bohoslužebná kniha
6.		Ježíšova matka
7.		Světlo na oltáři
8.		Budova, kde se koná mše sv.
9.		Starý a Nový zákon

Ještě jednou si připomeňme příběh, který už jsme mnozí slyšeli a který nás může znovu povzbudit k vytrvalé četbě Písma.

MOC BIBLE

„Haha“ – smál se muž a utíral si kníry. „Milý pane faráři, dejte mi s tím vaším křesťanstvím pokoj. Jeden říká to a druhý ono a člověk nakonec neví, čemu má věřit. Já jsem si vytvořil svou vlastní víru. Moje vyznání zní: Když dobrou polévku, tak z kila hovězího.“

Rozloučil jsem se. Je mi těžko, když při návštěvách často narážím na takový povrchní, ale při tom přece rozhodný odpor. Tady se zdál jakýkoliv další rozhovor zbytečný, a proto jsem odešel.

O čtvrt roku později jsem byl nesmírně udiven, když jsem tohoto muže našel na místě, kde bych jej byl čekal nejméně. Konal jsem v malém sálku každý týden biblickou hodinu, a on tam jednoho večera seděl v první řadě a přátelsky kynul. Po biblické hodině za mnou přišel a řekl:

„Pane faráři, mám k vám prosbu.“

Odpověděl jsem: „Rád vám ji splním, pokud budu moci. O co jde?“

„Mám švagrovou,“ říkal, „která je v nějaké sektě. Má docela dětinské představy o Bibli. Pořád mne pronásleduje biblickými výroky a já jí nemohu na to, žel, nic odpovědět, poněvadž Bibli neznám. Konečně, je to těžká kniha. Já bych ale chtěl jednou svou švagrovou pořádně usadit. Rád bych vás poprosil, abyste mne naučil číst Bibli.“

Zasmál jsem se. „Znáte abecedu?“

„Ale jistě!“

Tu jsem vytáhl svůj kapesní Nový zákon, podal

jsem mu ho a řekl: Daruji vám ho, když mi slíbíte, že jej celý přečtete.“

Slíbil to, vzal Zákonek a odešel.

Půl roku jsem o něm nic neslyšel. Potom se u mne zase objevil. „Tak jak se vám zacházelo s Bibli,“ zeptal jsem se.

Byl velmi vážný. Pomalu a zamyšleně mi odpověděl: „Vedlo se mi docela zvláště. Začal jsem číst a bylo tam mnohé, čemu jsem nerozuměl. Poněvadž jsem však slíbil, že přečtu celou knihu, tak jsem pokračoval. Pak jsem našel mnohé, co mne strašně hněvalo. Měl jsem pocit, jako by si mne někdo dobíral. Nejraději bych byl tou knihou praštil o zem. Četl jsem však dále, poněvadž jsem to slíbil. A pak jsem našel mnohé, co mne nudilo. Ale četl jsem dál. Ale nalezl jsem také – a to musím říci otevřeně – mnohé, co mne potěšilo víc, než cokoli jiného. Když jsem byl s knihou hotov, musel jsem si říci: je-li pravda, co v té knize stojí – a je to pravda – pak, budeš-li dále žít bez Boha jako dosud, jsi ztracený člověk. A pak se v mém srdci rozpoutal rozhořčený boj, dokud jsem té knize nedal za pravdu. Teď se stala základem mého života.“

Od té doby uplynulo mnoho let. Tento muž se osvědčil jako věrný učedník Pána Ježíše, kterého našel v Bibli.

*Z knihy
Život bez všedních dnů
Wilhelm Busch*

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice